

Quo vadis

študentský nezávislý občasník

2

2012/2013
ročník 10

Čakáme, čakáme...

EHKM Košice 2013

Habemus Papam

Časopis Gymnázia sv. košických mučeníkov

Ludia robia chyby, no mnohokrát si to ani nevedomujú. Obhajujú svoje skalopevné názory nehľadiac na druhých. Človek bol naučený presadiť si svoju pravdu, nevzdať sa a bojovať za svoje hodnoty. Ale čo tak pozrieť sa na to z iného uhla? Ako by sa dal vyriešiť konflikt medzi dvoma ľuďmi, ktorí sú presvedčení, že pravda je iba na ich strane? S touto situáciou sa často stretávame v politike. Politici v honbe za hlasmi voličov sa neľudsky vysmieávajú ideálom iných strán nemysliac na to, že pravda nemusí byť len jedna. Nemám široký politický rozhľad ani skúsenosti v tejto oblasti, ale ako nestranný pozorovateľ si sem – tam povzdychnem nad tvrdohlavosťou niektorých osobností. Sú slepí túžbou a uniká im to podstatné – dobro občana, ku ktorému sa zaviazali. Nebolo by na škodu, ak by upustili od svojej prehnanej škrupulóznosti a snažili sa nájsť riešenie v spolupráci s inými. Boli by nám príkladom, ako sa dá spoločnosť vystavať na princípoch solidarity a vzájomnej úcty. Doteraz sme si mohli všimnúť, že človek uspeje jedine vtedy, keď potlačí názory ostatných. Ale to nie je ľudské a takto stavaná spoločnosť neskôr spadne na chybe jednotlivca, ktorý nedokáže spolupracovať s druhými. Ak už teda nemáme vzory na vyšších miestach, rozhliadnime sa v našom okolí. Kompromis a úslužnosť uvidíme nebadane na mnohých miestach. V škole – pri krúžkovaní známok, kde aj keď sa učiteľovi zdá, že 89 percent je dvojka, na vysvedčení žiari jednotka, v domácnosti, ale aj na ulici, keď cudzí pán pomôže cudzej panej s kočiarom do autobusu. Lenže tam už nie sú televízne kamery, aby nám mohli predostrieť ten správny príklad.

Barbora 'Barbi' Bariová, šéfredaktorka

Quo vadis

časopis Gymnázia sv. košických mučeníkov
v Košiciach | www.gkmke.sk

Dobrovoľný príspevok: 1€

Obálka vpredu: rozlúčka (foto GKM)

Obálka vzadu: koláž (foto archív GKM)

Tlač: Typopress Košice - Myslava

Náklad: 200 ks

Uzávierka: 29.05.2013

Nenechajte si ujsť

Vlak života odváža ďalších grafikov

Vyspovedali sme najväčších borcov maturitného ročníka. Tých, ktorých netreba menovať, ale každý o nich rozpráva. Áno, Šimona Javornického a Richarda Ižola. Čítajte ďalej a dozviete sa, čo ste o nich možno nevedeli.

strana 25

Ide to s nami dole vodou

Boli to dni, keď sa pilo. Najstarší sa snažili nájsť pravdu o fyzikálnych aj iných zákonov na dne kávovej šálky, alebo sa snažili povzniesť nad skúšku dospelosti krídlami, ktoré im dodával Redbull. No a za jednou horou, kde sa nalievalo, prelievalo, ale hlavne lialo, sme sa jedného večera opíjali dobrodružstvom aj my, mladší.

strana 17

Editoriál	2	EHEK 2013	34
Nenechajte si ujsť	3	MARSCH	36
Čakáme, čakáme...	4	Druhý dych	38
„Počuješ?“	8	Rómovia	40
Predurčený na...	10	Krajina tisíc a jednej noci	42
Žiadne mólo ani stage	12	Prežili sme to...	47
Ide to s nami dole vodou	14	Touch/ Don't touch?	49
Kuffov dom	16	Habemus Papam	51
Čo bolo	18	Prečo mám rád Slovensko?	54
Vlak života odváža...	21	Keď sa jedny dvere zatvorila	56
Ženy z rodu Bariovcov	24	Nemusiš sa báť...	62
Bavíme še	26	Skutočnosť	63
Kde bolo, tam bolo	28	Okamih života	64
Obchod so šťastím	30	Iba sen	65
Metamorfózy KVP	32	Gardošiny	66

Čakáme. Čakáme na niekoho známeho,

koho určite poznáme. Vchádza ochranka kontroľujúca priestor. Svalnáči v oblekoch kryjú východy, ostrážito pozorujú. Davom zašumi informácia, že snáď pán prezident... ale spätne prichádza, že čo by nám on mohol povedať. Po schodoch stúpajú redaktori markízy, RTVS. Stále viac a viac ľudí, to bude zrejme veľké „zvierat“. Ááá, je to tu, pozrime sa ... pán premiér, tak vy?!

Pán premiér, Róbert Fico, predseda vlády, v študovaný právnik, kedysi vraj chcel byť novinárom. Jeho poznávacím znamením je zástup nasledovníkov, hlavne z radov staršej generácie, viera v istoty... Tento článok však nie je o ňom, to bola len vsuvka na úvod, upútanie pozornosti, rozbúrenie emócií a môžeme pokračovať.

Ako som sa sem dostala? Jednoduché. Je na to niekoľko rád. Hlavnou požiadavkou je navštevovanie školy. Po druhé, nejaký ten voľný čas. Keď už som pri tom čase, treba ho zmysluplne vyplniť a ako inak, keď nie školskými aktivitami. Veď rozvíjať ducha treba stále. Najvhodnejšou činnosťou je písanie. Ale nie iba písanie zamilovaných básní... tomu sa asi nikto z nás nevyhol, ale vážne písanie článkov a ako som sa najnovšie dozvedela, najvhodnejšou témou je kritika. Kritika školy, systému, kanalizačného potrubia alebo prečo je nebo modré a zem sa točí. Vlastne to nie. A ak už máte niečo napísané, nenechávajte si to pre seba. Najdôležitejšou časťou postupu je, aby ste to uverejnili v časopise, pochopiteľne v školskom, a stali sa súčasťou obdivovanej a všetkými žiadanej partie ľudí – členom redakčnej rady. Pekné sny, to veru áno. Zmienku o výnimočnosti redakcie preskočte a zamyslite sa nad tým, že keď už

píšete, a keď už to uverejňujete v časopise, tak by bolo fajn, ak by vám to aj niekto zhodnotil. Teda okrem rodinných príslušníkov, ktorí si váš časopis odložia na neskoršie čítanie, čím sa myslí vyplňanie času na toalete... prípadne strata toaletného papiera...? Aby som nikomu nekrivdila, nájdú sa aj poctiví starí rodičia, ktorí pozorne prešľudujú každé slovo a pozitívne ho ohodnotia. Určitú formu ohodnotenia dostanete aj od spolužiakov, ale to iba neverbálne, keď sa ich snažíte presvedčiť, že TEN ČASOPIS ZA TO JEDNO EURO STO-JÍ!! A ich nechota dostať sa ďalej ako za titulnú stránku. Ale kvalitné ohodnotenie sa predsa dostáva na súťaži. Najlepšie je prihlásiť sa na súťaž Štúrovo pero, lebo tam môžete stretnúť známe osobnosti ako hore uvedeného pána premiéra, ale tiež šéfredaktora publicistiky TV markíza Pat-

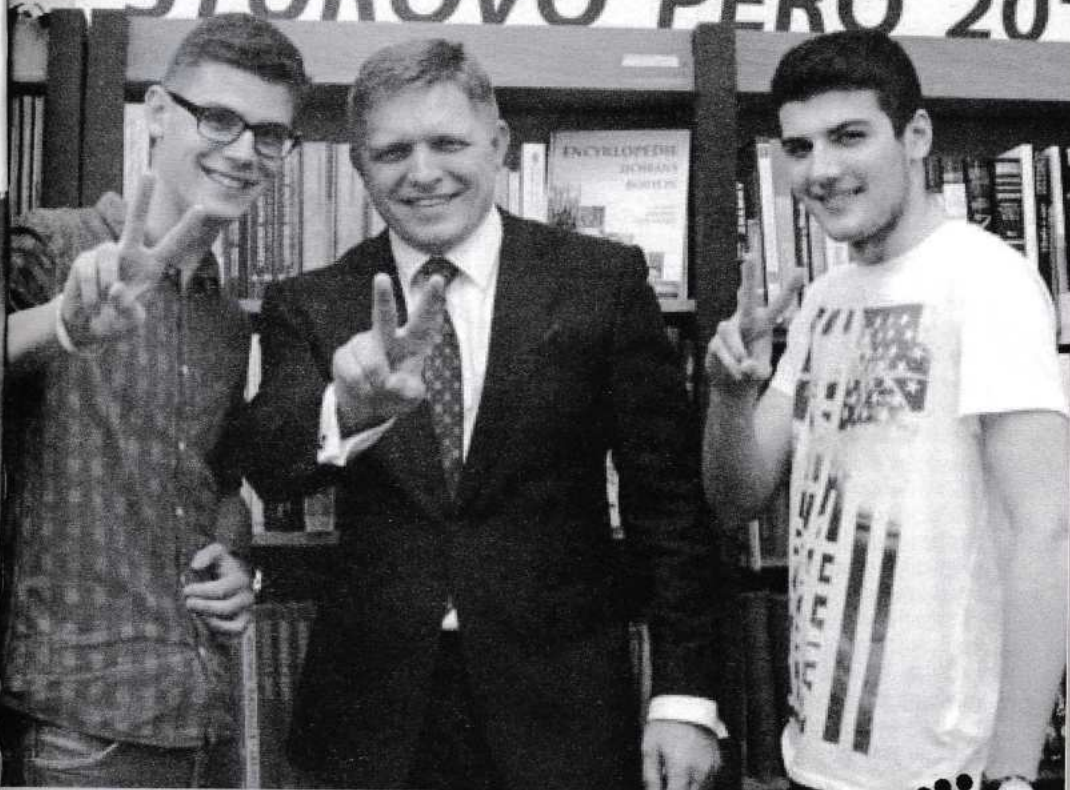
rika H
Obrana P
spravodaj
ky RT
Že ich
pis budú
bol vcelk
zo školy
potrebuj
nevyhnu
ky, aby
cez vy
funkcia
tom už
vlak, a
Tramtar

rika Hermana, šéfredaktora časopisu Obrana Pavla Vitka, ale aj riaditeľa Sekcie spravodajstva, športu a publicistiky RTVS Lukáša Dika. Lákavé? Že ich nepoznáte? Spoznáte, váš časopis budú toľko rozoberať, že... Takže toto bol vcelku jednoduchý návod, ako sa uliať zo školy na jeden deň. Zrekapitulujme si to: potrebujeme voľný čas, chuť písať – nie je to nevyhnutnosť, ale bod k dobru, dobre známky, aby nám prešlo tvorenie časopisu aj cez vyučovaci hodiny a vo Worde zapnutá funkcia Kontrola pravopisu. Potom už len stačí nasadnúť do auta, na vlak, autobus a hor sa do Zvolena. Tramtará, súťaž Štúrovo pero sa začína.

Je piatok poobede a my sme zaparkovali pri internáte. Milí čitatelia, aby som vás upozornila, takto by som začať nemala. Súťaž Štúrovo pero nie je iba o o vyhodnotení časopisov (to by sme si tie 4 hodiny trmácania sa mohli aj ušetriť), ale najmä o ich rozbere a poskytovaní rád, ako ne/písať články. Pokus číslo 2: Vo vzduchu citiť spáleninu. Niečo sa deje. Dym sa valí zovšadiaľ a nevidíme meter pred seba. Kolesá auta škripu o asfalt a za nami ostáva dlhá brzdná dráha. Košičania zaparkovali vo Zvolene.

Ani prehánanť netreba, ale vždy lepšie čitateľa príliš navadiť, ako uspať. To, čo sme

ŠTÚROVO PERO 2014

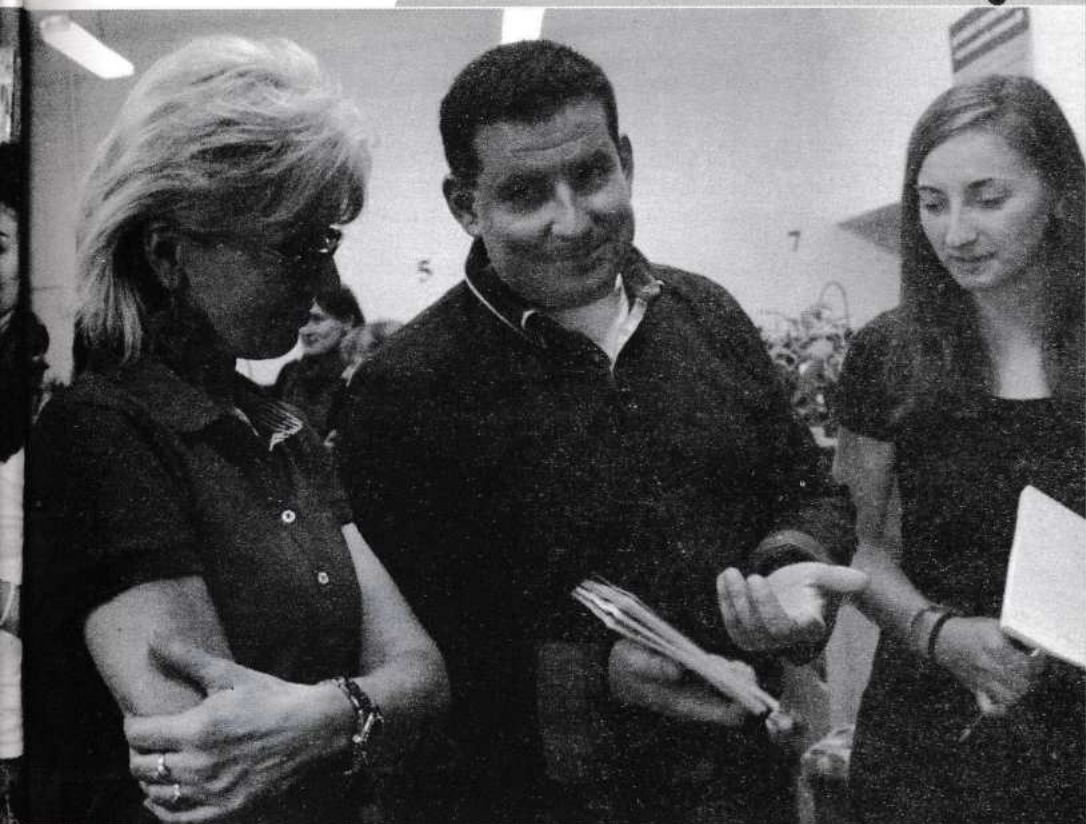

uvideli hneď po príchode, nám vyrazilo dych. Na to človek len tak ľahko nezabudne. Bolo to ako splnenie najtajnejších snov, skoro halucinácia či fatamorgána. Blížila sa k nám postava, nejasné obrysy sa menili a pred nami stála naša pani učiteľka slovenčiny s LÍSTKAMI NA OBED!! Čo vám poviem, vzdialenosť 200 km robí svoje a naše hladné žalúdky to poriadne pocítili. Dúfam, že tú fazuľu potom nepocítili aj ostatní... Ako pekne jednoducho sa dá zaobaliť a nejasne odhaliť nejaký fakt. Tak napríklad – súťaž Štúrovo pero. Vcelku som nič nepovedala, ale viete, že trvala od piatka do soboty, najočakávanejšie boli pauzy na obed, rozoberali sa tam časopisy pod dohľadom odborníkov – P. Hermana, P. Vitka či L. Dika a poviem vám ešte jednu zaujímavú vec. Na zvolenskom námestí sú dva obchody, ktoré predávajú Kebab. Známa pochutina, obsahuje mäso a vynašli

ho Arabi. Lenže nie je Kebab ako Kebab a vo Zvolene už tobôž nie. Kým na jednej výveske stojí Kebab, druhá hlása, že oni predávajú Kebap. Môže za to spodobovanie? Ťažko povedať, v Štúrovej Náuke reči slovenskej by sme to asi nenašli. Jedno je isté, máme šťastie, že objednávky nepodávame v písanej, ale ústnej forme a vďaka neznejšej medzere medzi slovami si môžeme pýtať aj Kebab alebo Kebap a nikto sa nebude čudovať, čo vlastne chceme. Po piatkovom a sobotňajšom rozboře časopisov nasledovalo vyhodnotenie. Už počas neho sa ukazovalo, kto by mohol byť favoritom. Dokopy 84 časopisov, niektoré viac, iné menej profesionálne. Ako každý, aj my sme dúfali v úspech, po minulých rokoch naozaj oprávnené. Vyhodnoteniu v sobotu predchádzala mini tlačová konferencia s pánom premiérom,

Róbe
písala
sami
tlačo
ked'
pán
rom
Blíži
vyhl
sme
nako
kať
Neb
dlhý
tera
člán
bud
tať
had
stra

Róbertom Ficcom. Ale keďže o tom som už písala, môžem to preskočiť. Veď si viete aj sami predstaviť, ako taká tlačovka vyzerá. Stačí, keď si zapnete televíziu a pán premiér sa na niektorom programe iste objaví. Blížiac sa ku konečnému vyhláseniu výsledkov boli sme viac a viac unavení, nakoľko sme museli čakať na vzácnu návštevu... Nebudem to obchádzať dlhými rečami, aj tak už teraz presahujem kvótu článku. Redakčná rada bude nemilosrdne skratkať nadbytočné vety rozhadzujúce rozloženie strany. V skratke vám

poviem, že sme neobstáli horšie ako pred rokom. Verím, že ste pozorní čitatelia a

určite si pamätáte, aké bolo naše skóre rok dozadu. A keď vám poviem, že sme dopadli rovnako, budete sa tešiť s nami. Najprv sme síce dúfali, že obstojíme lepšie, pretože rady odborníkov sme si vzali k srdcu, ale vzápätí sme si uvedomili, že iní by na našom mieste skákali od radosti. Preto sme nabrali vzduch do pľúc a naplno sme jasnili: „Áno, sme tretí!“ Z 84 časopisov sme sa umiestnili na treťom mieste. Veď posúďte sami, mali sme parádny dôvod na radosť.

„Počuješ?“

„Počuješ? To odniekiaľ poznám.“ Ozývalo sa z hľadiska. Akési dieťa sa vždy nemotorne povrtelo na stoličke a hádalo každú pesničku, ktorá sa v jeho hlave, čo i len náznakom podobala niečomu, čo kedysi počul. Často sa aj trafil do názvu pesničky a, pravdupovediac, názvy pesničiek hádalo viac ľudí ako len ten malý chlapec. Aj keď väčšina si s tým nerobi-

každý z nás, ale všimnete si v nich to, čo pokladáme za samozrejmé? To, čo nevidíme a je na prvý pohľad skryté? A to sú soundtracky. Práve ony, sú neoddeliteľnou súčasťou každého filmu. Dotvárajú emócie, ktoré divák pociťuje. Mnohokrát sú zladené s filmom natoľko, že si ich samotné ani nevšimneme a dokonalo zapa-

la ťažkú hlavu a rovno zamerala svoj pohľad na program, položený na kolenách. A čo vy? Uhádli by ste meno piesne, alebo aspoň film, z ktorého ju poznáte? A koľko vlastne viete o filmových pesničkách? Filmy ako také pozná asi

dajú do scény a dokresľujú ju. Práve takéto skladby sú najlepšie, ako hovoria filmoví kritici, „najlepšia filmová hudba je tá, ktorú nie je počuť“. Snáď s týmto výrokom súhlasíte tiež. Skúste si predstaviť bojisko a na ňom dve

veľké vo
mi, s luk
s úmysl
sebadôv
Cvengot
sprevád
a krvi. K
Presne t
Stávate
vami a
cíti pra
bez tejs
Panom
zeme a
vo svo
Filmy

nám
vid
– k
rick
v Š

An
foto

veľké vojská v plnej zbroji s mečmi a štítmi, s lukmi a kopijami. Ženú sa proti sebe s úmyslom zničiť jeden druhého a toľkou sebadôverou, že len tá im môže pomôcť. Cvengot kovu, každý úder meča o meč je sprevádzaný tónom, ktorý hovorí o pote a krvi. Každý ďalší úder je silnejší a silnejší. Presne táto hudba, tieto tóny robia zázraky. Stávajú sa súčasťou deja, bojujete s postavami a túžite po víťazstve. Cítite všetko, čo cíti pravý bojovník. Čo by bolo s filmom bez tejto hudby? Čo by sa stalo s Petrom Panom a Wandy z filmu Let do Zeme-Nezeme a kde by bol Harry Potter? Zrejme vo svojej zaprášenej komore pod schodmi. Filmy s hudbou naberajú grandióznosť a tú

dosťou zavítal aj Quo vadis. Predstavili nám skladby, ktoré dobre poznáme a hneď pri ich prvých tónoch si predstavíme scény z filmov. Už spomínaný Peter Pan, Piráti z Karibiku, Misia – Hlavná téma, Letopisy Narnie, Harry Potter a jednou z najkrajších piesní pre väčšinu z nás bola skladba Howarda Shorea z Pána Prsteňov – Spoločenstvo prsteňa, kde elfskú pieseň spieval Matej Rendoš, pričom väčšine v sále prešli telom zimomriavky. Ďalšie a ďalšie skladby, ako napríklad aj legendárna Williamsova hudba k filmu Hviezdy vojny, Superman, E.T. Mimozemšťan, na ktorú všetci netrpezlivo čakali postavili divákov zo sedadiel a za burácajúceho potlesku pridal dirigent ešte niekoľko prídavkov.

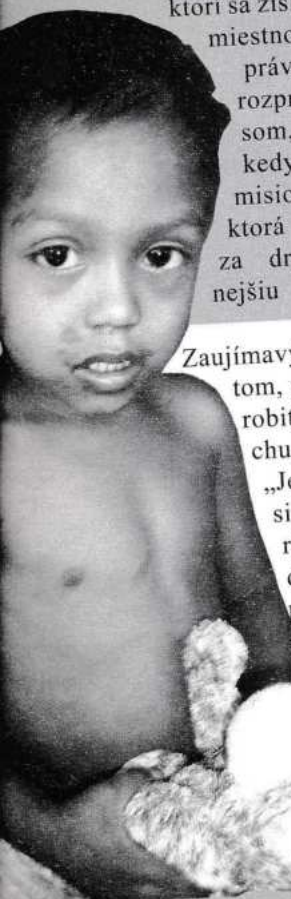
nám chce priblížiť španielsky dirigent David Hernando Rico so svojím orchestrom – koncertom nesúcim názov „Hudba amerických filmov“ venovaných Dňu matiek v Štátnej filharmónii v Košiciach, kde s ra-

Ako to už po koncertoch býva, všetci sa rozhodli zistiť, aký program má štátna filharmónia na leto a.... snáď sa uvidíme na niektorom z ďalších famózných predstavení.

Predurčený na...

Misionári sú svojím spôsobom hrdinovia. Takí, ktorí sa vzdávajú pohodlia svojho domova, aby pomáhali, a to prevažne v podmienkach, ktoré ohrozujú ich zdravie a neraz aj život. Intenzívne tak naplňajú prikázania lásky k Bohu a k blížnemu.

V snahe spestriť i obohatiť vyučovacie hodiny a študentsko – učiteľský život na našej škole, rozhodli sme sa pozývať na našu školu rôznych hostí. Jedným z nich bol aj Jaroslav Jaššo, známy misionár z Hondurasu. Srdečne pozdravil všetkých, ktorí sa zišli v interaktívnej miestnosti a začal rozprávať. Rozprával a rozprával... Neverila som, že ma môže niekedy zaujať beseda s misionárom z krajiny, ktorá je považovaná za druhú najchudobnejšiu krajinu sveta.

Zaujímavý bol aj príbeh o tom, prečo sa rozhodol robiť misionára v tak chudobnej krajine: „Jedného dňa som si napísal na papieri názvy miest, do ktorých by som pociestoval na misie. Vošiel som do kaplnky a papieri som hodil za seba. Keď som sa z nimi

obzrel, jeden z nich bol otočený inak ako ostatné. Bolo na ňom napísané – Honduras. Musím sa priznať, že som sa najprv zhrozil, pretože nepoznám nikoho, kto by dobrovoľne cestoval do krajiny totálnej chudoby a sociálnej nespravodlivosti. Preto som skúsil ešte jednu možnosť rozhodnutia. Zavolať som svojej mame a vymenoval jej potenciálne miesta misií. Skúste si tipnúť, čo mi povedala. Samozrejme, Honduras. Vtedy som vedel, že je to Božie riadenie a ja som predurčený na to, aby som ľudom v tejto krajine ponúkol aspoň trochu lepšiu život...“ Jaroslav Jaššo sa vydal do krajiny ma-

Byť misionárom v Hondurase si vyžaduje značnú dávku odvahy. My kresťania sme však presvedčení, že ak Boh vpiše do srdca človeka toto povolanie, určite dá na to aj potrebnú vnútornú silu. Bez toho by bežný človek asi ťažko vydržal s plným nasadením pôsobiť v ťažkých podmienkach tejto krajiny.

lárie, chudoby, násilia, organizovaného zločinu, tropických búrok, povodní či hrozných hygienických podmienok. Ako misionár slúžil konkrétne vo farnosti Moskitia a najbližší kostol od tohto centra bol vzdialený 2,5 hodiny „pešobusom“.

Hovorí vám to vtedy, keď...
jú. Tak pr...
poriadku.
usmieval,
smiechu
rovoľníko
durate bo
miestni ž
aj tu naň
Aj napri

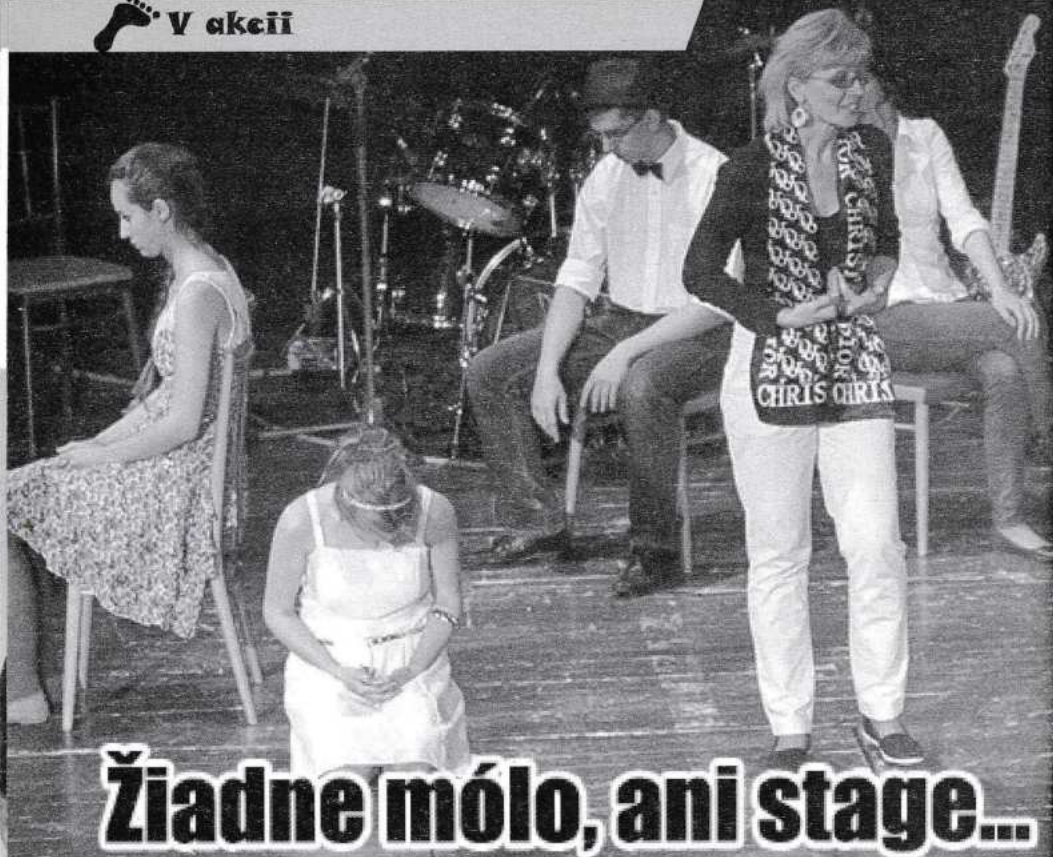

Hovorí vám niečo slovo matriarchát? Platí to vtedy, keď ženy robia a muži oddychujú. Tak presne toto tam majú na dennom poriadku. Náš hosť sa pri týchto slovách usmieval, no prítomným dievčatám do smiechu nebolo. Hlavným cieľom dobrovoľníkov, misionárov a kňazov v Hondurase bolo vybudovať nový most, ktorý miestni žiadali od vlády. Ako všade, tak aj tu naň čakali jubilejných desať rokov. Aj napriek tomu, že život v rozvojo-

vých krajinách je ťažký a ľudia sa musia pasovať s každodennými problémami, predsa si ho vedú spríjemniť jednoduchými radosťami, ako hraním futbalu či prítomnosťou na sv. omši. Chudoba je celospoločenský problém. Netýka sa len jednotlivca. Nehovoriac o tom, že hocikedy môže zasiahnuť aj nás. Stačí sa pozrieť na obete prírodných katastrof, ktoré v krátkej chvíli prišli o všetko.

Mária 'Ria' Pachová
foto archiv Jaroslav Jaššo, internet

Žiadne mólo, ani stage...

Utekám domov, bežím... Poháňa ma zvedavosť. Chcem čo najskôr zistiť, či sme postúpili. Áno, podarilo sa! Naša violončelistka Dominika Baxová, Julka Čekaňáková ako brilantná recitátorka a školský orchester Martyrum sa už tešia, že vystúpia ako prví v slávnostnom galaprograme na Celoštátnej prehliadke s medzinárodnou účasťou záujmovej umeleckej činnosti katolíckych škôl.

Čo? Kto? Kde?

Správa o tom, že nás pani učiteľka Čizmarová prihlásila na celoštátnu prehliadku, všetkých potešila. Cítili sme však aj veľkú zodpovednosť. Uvedomovali sme si, že vystúpiť na celoštátnej prehliadke a čestne reprezentovať školu, nie je vôbec ľahké. To sú hodiny a hodiny nacvičovania,

skúšania.. Ved' vystupovať sa bude v Historickej radnici, účasť prisľúbili aj študenti zo zahraničia a v porote budú také kapacity, ako Jozef Adamovič, Daniel Straka či Martin Husovský.

Obdiv, úcta, skúsenosti...

V deň prehliadky sme do sály vstupovali s pokorou, ale aj s ambíciami ukázať svoj talent, nadanie a dlhé hodiny driny. Neboli sme však sami. Na pódiu sa v ten deň striedali talent za talentom. Boli sme svedkami brilantných hereckých i speváckych výkonov, nechýbali ani vynikajúce hudobné čísla

a uzdu fantázie popustili účinkujúci vo vlastnej tvorbe. Každý sa predviedol, ukázal či doslova vyšantil na pódiu.

And the winner is....

Nie, žiadni víťazi neboli. Tí, ktorí boli najlepší, a to ich teda bolo neúrekom, sa predviedli ešte raz na druhý deň na slávnostnom galaprograme. Plná sála ľudí čakala na náš príchod. „Kde je moja ruža? A lak na vlasy?“ Kým členky orchestra mierne stresovali, chalani sedeli v kúte a precvičovali si skladby. Julka si opakovala text a Dominika si ladila violončelo. Keď boli ružičky vo vlasoch, nástroje vyleštené a naladené, texty preopakované, vyšli sme na pódium.

Žiadny Piotr Rubik, ale Martyrum!

Ako prvý vystúpil Orchester Martyrum, ktorý zahral pesničku od Piotra Rubika. Mierne stresy na pódium publikum ani nespozorovalo, keďže všetci nadšene tleskali. Len my

sme vedeli, kde sme čo pokazili, nedotiahli, alebo ako to my „umelci“ zvykneme hovoriť „vylepšili.“ Zvládli sme to! V zákulisí sme si zložili nástroje, konečne uvoľnení a šťastní sme išli sledovať vystúpenia našich konkurentov.

Vyznamenané

Zvlášť treba zablahoželať Dominike a Julke, pretože dostali čestné vyznamenanie poroty. Svojím výkonom všetkých presvedčili, že si to zaslúžili.

Nie všetci sa síce dostali do záverečného galaprogramu, no môžeme povedať, že GKM sa znovu raz vyznamenalo :)

Ide to s nami dole vodo

Boli to dni, keď sa pilo. Najstarší sa snažili nájsť pravdu o fyzikálnych aj iných zákonov na dne kávovej šálky, alebo sa snažili povzniesť nad skúšku dospelosti krídlami, ktoré im dodával Redbull. No a za jednu horou, kde sa nalievalo, prelievalo, ale hlavne liało, sme sa jedného večera opíjali dobrodružstvom aj my, mladší. Nie, nič nám nie je. Len po 22.00 hod. to išlo s nami dole vodu. S niektorými doslova.

Ticho na chodbách základnej školy bolo asi iba počas maturitného týždňa. Nič netušiace deti sa rozhodli stráviť 3 dni od 27.-29.5.2013 pod dozorom profesorov v rekreačnom stredisku Jahodná. To, že im program budeme pripravovať my, ich mijúci

gymnazisti, sa dozvedeli príliš neskoro na to, aby svoj plán stihli zmeniť. Pre nás to znamenalo ranné vstávanie na 14tku, nájdenie si nejakej tej deťom prospešnej roboty alebo dobrého miesta na ničnerobenie počas dňa a potom opäť vyckávanie na zastávke.

Ak ste teda nepatrili k tým šťastným synom a dcéram alebo priateľom a priateľkám, ktorí prišli autom. Ako sa spieva v jednej pesničke: „Načo pôjdem domov, keď nemám nikoho...“ keď všetci sú na Jahodnej? Kto si vie zariadiť, vie, a my sme si zariadili stanovačku v neďalekom lesíku.

Prišli sme, videli sme, zatopilo nás a i tak sme neodišli.

Rozložili sme stany, založili ohník, otvorili fľaše (samozrejme, že iba s vodou)... Roz-

hodli s
ným a
odvahy
to by v
mňa b
de lesa
ci zabá
ako ch
je veru
dal by
zábava
hod. z
tom....
Rýchlo
stanov
a iní m
Na iný
vali, a
sme si
pltkou
nom v
väčšia
veľmi
to tera
až tak
nemoh

na
to
e-
y
as

n

o-

s-

n

si

-

s

li

-

hodli sme sa tiež spojiť príjemné s užitočným a našim zvercom pripraviť skúšku odvahy. Či bola príjemná alebo užitočná, to by vám už museli povedať oni, ale pre mňa bola minimálne stresujúca. Stát v strede lesa o druhej ráno, kde sa vaši spoločníci zabávajú na tom, ako voláte ich mená a ako chytáte paniku, keď sa neozývajú, nie je veru nič príjemné. „Ako pre koho“, povedal by ne jeden z nich. Všetko bolo ako má, zábava gradovala, keď zrazu okolo tej 22.00 hod. začalo kropiť najprv pomaly a potom.... predpovede sa naplnili a začalo liať. Rýchlo sme sa premiestnili od ohniska do stanov. Niektorí mali šťastie, že do suchých a iní mali stany „nepremokavé“...že Tomáš? Na iných sme sa zo suchých stanov zabávali, ako sa plavia do neznáma. Neodpustili sme si poznámky s gumenými kačičkami, s plškou a s nafukovačkou na tomto exkluzívnom vodnom výtvore. Škororadosť - najväčšia radosť. Ako to však býva, smiech nás veľmi rýchlo prešiel. Začali sme sa báť, ako to teraz bude s našou nočnou hrou, keďže až takí krutí sme nechceli alebo asi skôr nemohli byť, aby sme ich nechali v daždi

prechádzať prázdny lesom. Väčšina z nás si v stanoch na chvíľu zdriemla, ale pršať stále neprestávalo. Už aj suché stany začali presakovať, a to nehovorím, čo bolo s tými mokkými. Tomáš sa presťahoval na lavičku pod altánok. Prešla viac ako hodina a na napnutej strešnej plachte stanu sa ešte stále ozývali kvapky vody. A tak sme sedeli v našich stanoch a čakali... nikomu sa nechcelo do toho dažďa až kým, vďaka za tohto odváživca, nevyšiel niekto zo stanu. Naskytol sa mu veľmi komický pohľad na dôsledky našej neskúsenosti. Mesiac si pokojne svietil na bezoblačnej oblohe a naše stany mokli pod korunami stromov, z ktorých sa liala zachytená voda.

Áno, sme ešte primladí, aby sme oplývali bohatými skúsenosťami.

Nočná hra nakoniec dopadla podľa predstáv, my sme prehodili ešte pár poznámok na tento milý omyl nášho veku a aj my sme sa odobrali za dobrodružstvom do krajiny večných lovišť...

Matějovce

Žakovce

Kuffov dom

Vlková

Hra

Vlkovce

Abrahámovce

Koľkokrát ste videli špinavého, smradľavého opitého človeka? Kypela vo vás zlosť a opovrhnutie. Veď tá „troska“ ničí celé okolie! Mnohí z nás si kladú otázky: „Ako to mohli nechať zísť tak ďaleko?“ alebo „Na čo tu vôbec sú, keď len škodia spoločnosti?“ Zamysleli ste sa niekedy, do akej miery sme za to zodpovední aj my?

V čase tohtoročných písomných maturitných skúšok sa nám, nematurujúcim, naskytla možnosť pozrieť sa medzi ľudí, ktorí klesli na úplné dno. Aby naši maturanti mali pokojnú atmosféru, mladšia generácia im každoročne „vyklidí priestor“ a vyberie sa na povinné – nepovinný výlet. Prvé tri ročníky nášho gymnázia teda obsadili sedadlá autobusu a kotva dopadla hneď neďaleko Levoče, v Žakovciach. Marián Kuffa, miestny fárar, tam na prelome roku 1999/2000 založil Dom Božského Srdca Ježišovho zriadený v budove fary. Žije tam približne 60 bezdo-

movcov, ktorým je poskytnuté ubytovanie, celodenná strava a ošatenie. Počas pobytu nesmú piť alkohol a pracovať musia aspoň osem hodín denne. Porušenie niektorého z pravidiel znamená vylúčenie jednotlivca z komunity. Bezdomovcov delia podľa veku a ich denný režim je charakterizovaný modlitbou. Práve tá im pomáha prekonávať problémy. V rámci socializácie sa stretávajú a pracujú spolu. Ako sme mali možnosť vidieť, obhospodarujú statok – chovajú kone, ale i budujú nové domy a rozširujú stredisko. V areáli fary sa nachádza aj Dom Neposkvrneného Srdca Panny Márie. Upúta svojím moderným vzhľadom a bezbariérovým vstupom. Celá komunita funguje pod záštitou Inštitútu Krista Veľkého a poskytuje náhradný domov, ale aj školu života mnohým ľuďom na pokraji zúfalstva. Strávili sme s nimi celý deň. Panoval medzi nimi pokoj, ktorý je vyjadrený aj v ich osobnom motte: „Milujte ľudí takých, akí sú. Čím menej si to zaslúžia, tým viac ich milujte.“

Skutočnosť druhých súdiť. smradľavý odstrániť. Je tu voľno. okolie a

Skutočne. Nikto z nás nemá právo súdiť druhých. Ako sa hovorí, len Boh nás môže súdiť. Ak nabudúce uvidíte špinavého, smradľavého opitého človeka, skúste odstrániť hlúpe a zbabelé predsudky. Je tu veľa možností. Stačí si viac všímať okolie a môžeme zistiť, že náš kamarát má

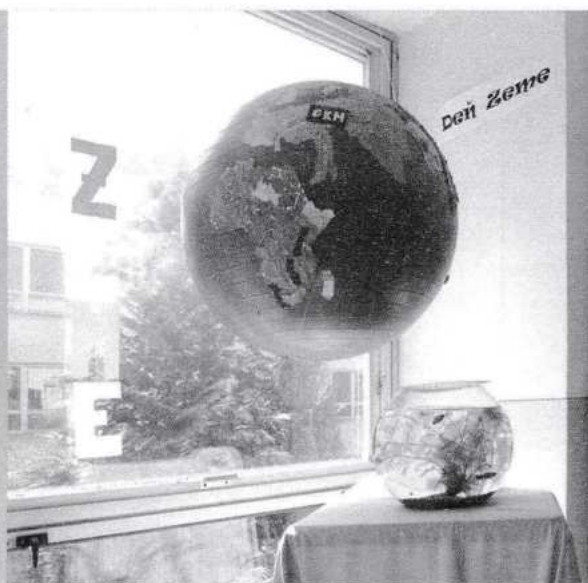
ťažkosti, ktoré sme si doteraz nevšimli. Existuje aj množstvo dobrovoľníckych organizácií pomáhajúcich ľuďom v núdzi. Nezabudnime, že ak chceme vidieť zmenu vo svete, my sami musíme urobiť prvý krok.

Čo bolo...

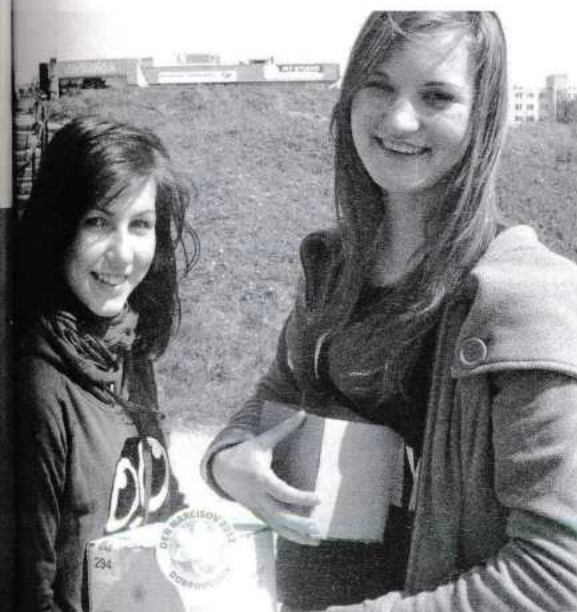
Deň Zeme

Deň Zeme si pripomíname, aby sme si čoraz hlbšie uvedomovali, že zemské zdroje nie sú nevyčerpatelne a rovnováha na tejto planéte je veľmi krehká. Výsadbou stromov, ale i rozumným nakladaním s odpadmi, šetrením elektrickej energie a hlavne výchovou mladej generácie k úcte k životu a svojmu prostrediu chceme zabezpečiť, aby sa náš kraj stal dobrým miestom pre život. Tento deň sme si pripomenuli výsadbou stromov v okolí školy a rôznymi aktivitami aj na našom gymnáziu.

Rozlúčka so štvrtákmi

17. mája 2013 sa skončil školský rok pre našich maturantov. Rozlúčka s maturantmi má neopakovateľné čaro a pravdou je, že po ich odchode je škola vždy akási prázdnnejšia a smutnejšia.

Deň narcisov

Dňa 12. apríla 2013 sa aj naše gymnázium zapojilo do akcie Deň narcisov. Cieľom zbierky, ktorá sa koná iba raz v roku, je pomôcť ľuďom, ktorí bojujú s onkologickým ochorením. Naši študenti - dobrovoľníci Ligy proti rakovine oslovovali ľudí, ktorí ochotne prispeli do tejto celoslovenskej zbierky. Vďaka patrí organizátorom, študentom i tým, ktorí prispeli.

Ústne maturitné skúšky 2012/2013

V dňoch 27. - 29. mája 2013 prebiehali na našom gymnázium ústne maturitné skúšky. Všetci maturanti svoju prvú skúšku dospelosti úspešne zvládli. Slávnostné ukončenie štúdia našich absolventov sme zavŕšili svätou omšou v Kostole Božieho milosrdenstva.

Čo bude...

Noc v škole

Ako každý rok, tak aj tento sa na našej škole uskutoční významná akcia, ktorá už piaty rok nesie názov, všetkým dobre známy- Noc v škole. Bude opäť plná skvelej zábavy, tanca, hudby, spevu, hier a ďalších možností študentského vyžitia.

KOŽAZ

Na konci školského roka sa študenti 3. A spolu s pánom profesorom Matejom Gardošom a pánom kaplánom Martinom Stieberom zúčastnia Kurzů ochrany života a zdravia na bicykloch.

Prázdniny

Čas letných dovoleníek, bujarých zábav a veselých dobrodružstiev s kamarátmi sa už neúprosne blíži. Všetky známky budeme mať v suchu a za krátko môžeme naplno vyraziť do sveta pohody a relaxu. Niektorí sa budú vyvaľovať na pláži v Karibiku a niektorí u babky na dvore. Jedno však budeme mať všetci spoločné a to, že celé dva mesiace budeme v myšlienkach ďaleko od budovy s názvom škola.

**Vlak života odváža
ďalších grafikov**

Vyspovedali sme najväčších borcov maturitného ročníka. Tých, ktorých netreba menovať, ale každý o nich rozpráva. Áno, Šimona Javornického a Richarda Ižola. Čítajte ďalej a dozviete sa, čo ste o nich možno nevedeli. Ale najmä sa dozviete, ako sa navzájom vnímajú a ako veľmi jeden druhého poznajú za obdobie, ktoré spoločne strávili na strednej škole. Zistíte, či boli konkurentmi a čo si o sebe navzájom myslia.

Zaujímalo by ma, aké najväčšie zmeny vnímate za tie roky na tom druhom?

Ižol: Už nemá takú helmu okolo hlavy. Naučil som ho obliekať sa, nech nechodí ako taký vandrák :)

Šimon: Sme krajší, opekneli sme :). Teraz je ešte viac namyslený, ako bol.

Ižol: To ty si ma zmenil.

Šimon: Ale tak... naučil som ho aj správať sa ako človeka.

Ako ho ovplyvnila cirkevná škola podľa teba?

Ižol: Šak on rozmýšľal o štúdiu teológie. A páči sa mu kňazská sutana. On by to aj bežne nosil, keby sa dalo :).

Šimon: Jeho? Nijak, on je pohan.

Ižol: Ja som kradol zo zvončeka a Šimonovi som potom požičieval na desiatu.

Šimon: Ty čo rozprávaš? Ale tak vždy som čestne vrátil.

Mal niekedy problém s nejakými nariadeniami a zákazmi v škole?

Ižol: Šimon mal, lebo vždy chcel nosiť sukne. Ale nemohol, lebo jeho kilt bol nad kolená.

Šimon: Jasně, že mal. Bol si vymeniť kraťasy u pani zástupkyne. Lebo on miluje šortky.

Čo mu bude chýbať na tejto škole?

Ižol: Absenčky a komisionálky.

Šimon: Jemu nebude nič chýbať, on je už raz taký.

Čo plánuje do budúcnosti?

22 Quo vadis

Ižol: Fotiť. Seba o zrkadlo :).

Šimon: To sa viac na teba hodí. Bude sa fotiť a pozerat' filmy. Ale tak ideme obaja na VŠ.

Ižol: Šimon minule povedal, že kašle na VŠ. Ide si založiť rodinu minimalne v 8 detí. A ja sa nechcem chváliť, ale jeho frajerke som dal pusu skôr ako on.

Šimon tebe to neprekážalo?

Šimon: On nevie, čo som robil jeho frajerke ja.

Vidím, že aj vy sa dozviete o seba dnes veľa vecí. Keď sme už pritom

neboli ste si konkurenciou v triede kde ste boli jediní dvaja chlapi?

Ižol: V našej triede konkurencia? Ja konkurenciu nemám.

Šimon: Pozri sa naňho. Ja som úplne iná liga.

Ižol: On je dorastenec, a ja som A-team.

Šimon: Ja som NHL a on je KHL.

Obidv

vás vo

Ižol: S

nech m

livý, ú

veľkýc

čo som

Janku.

Šimon:

hý poh

chom t

starostl

ktorú l

Čo rád

nia m

Šimon:

nič.

Ižol: Š

vajú m

čení a r

Prečo

časop

Ižol: Š

dost' an

pis s na

no osta

to nevy

Šimon:

aj keď

Obidvaja ste zadaní. Aký je podľa vás vo vzťahu ten druhý?

Ižol: Sa nespochuje. Janka mi vyvoláva, nech mu kúpim šampón. Ale Šimon je citlivý, úprimný, romantik, ktorý je schopný veľkých obetí. Všetky love zo zvončeka, čo som mu dal, už nejdú na desiatu, ale na Janku.

Šimon: Aj keď sa to nezdá a na prvý aj druhý pohľad pôsobí ako cynik, tak pod povrchom tej tvrdej škrupinky nájdeš citlivého, starostlivého priateľa pre nežnú polovičku, ktorú ľúbi.

Čo rád robí ten druhý okrem randenia mimo školy?

Šimon: Nič. Pozerá filmy a nakupuje. Teda nič.

Ižol: Šimon veľa navštevuje saleziánov, dávajú mu zadarmo mikiny, tak ušetrí na oblečení a má na Janku.

Prečo potom robí pre školský časopis?

Ižol: Šimon robí na časopise preto, lebo je dosť antitalent na všetko, tak si vybral časopis s nádejou, že bude písať skvelé články, no ostal pri grafike, lebo ani s tými článkami to nevyšlo.

Šimon: Lebo je rád v mojej spoločnosti. A aj keď sa to nezdá, rád pomôže.

Pred čím by varoval alebo v čom by povzbudil mladšie generácie v škole?

Ižol: Varoval by ich pred iluminátmi určite, a aby nefetovali a nepili, dávali si pozor na zlých a škaredých ľudí (hoci sám je škaredý)..

Šimon: Povedal by im, aby nesedeli iba doma a učili sa (nič netreba preháňať), ale išli von a robili niečo, čo využijú v živote. Alebo by nepovedal nič.

Čo si vy navzájom prajete do ďalšieho života?

Ižol: Želám mu veľa šťastia, zdravia, Božieho požehnania, 8 detí, 2 psov, 3 mačky a nech si kúpi všetko, čo bude chcieť. Nech nezabúda na to, že na kamarátov sa vždy môže obrátiť.

Šimon: 4 deti a psa. Želám mu, aby mal úspešný život, tým myslím, aby si našiel dobrú manželku, aby mal šťastnú a zdravú rodinu, ale hlavne, aby nikdy nezabudol na svoje korene.

Ďakujem, chlapci, za rozhovor a želim vám do života na VŠ aj mimo nej všetko to, čo vás robí šťastnými. A samozrejme peknými ;)

Ženy z rodu Bariovcov

Ako určite všetci dobre vieme, naša šéfredaktorka Barbi má veľmi blízke vzťahy s vedením. Je totiž dcérou pani riaditeľky (rozhovor s ňou sme uviedli v predchádzajúcom čísle nášho časopisu). Sme si síce blízke, ale o tom, ako sa zmenil jej život nikdy nehovorila. Tak sa jej to teraz idem opýtať.

Akú najväčšiu zmenu pociťuješ, odkedy si dcérou pani riaditeľky?

Učítelia sú ku mne milší (smiech). Ale nie. Čo sa zmenilo najviac, je to, že pociťujem zodpovednosť mamkinej funkcie. A cítim, že aj ja sa musím podľa toho správať, respektíve chcem. Niekedy sa musím aj viac odosobniť, v niektorých situáciách, keď počúvam negatívnu kritiku na školu.

Na vysvedčení budeš mať samé jednotky. Je to preto, že musíš byť príkladom, alebo to proste len tak chceš?

Ani neviem, ako sa mi to podarilo. Iniciatíva však vyšla zo mňa. Rodičia nikdy neriešili moje známky.

Ako to je s protekciou?

To je otázka, ktorú som stále čakala od spolužiakov, ale akosi som sa jej nedočkala. Klasicky z filmov poznáme, že deti ľudí na vyšších postoch to majú ľahšie, ale je to skôr naopak. Musím vyvinúť väčšie úsilie, aby som dokázala, že za mojimi úspechmi nestojí hrozivo vztyčený prst mojej mamky nad hlavami učiteľov. Ale zatiaľ som sa nestretla s tým, že by ma tým niekto napádal.

Ktorú časť tvojho života to ovplyvnilo najviac?

Žiadnu. Mamka sa snaží, aby to bolo pre nás také isté, ako predtým. Za to ju veľmi obdivujem. Viem, že to vôbec nemôže byť ľahké. Maximálne, čo sa zmenilo, sú príchody domov, niekedy sa preťahnu o polhodinu až hodinu o času, na ktorý sme boli zvyknutí.

Mali ste aj vy nejaký podiel na jej rozhodnutí

Nie. Skoro až do poslednej chvíle sme nevedeli o jej plánoch. Ja, ako najstaršia z detí som to vydedukovala niekedy v apríli – v máji minulého šk. roka, ale pre mojich súrodencov to bolo prekvapenie.

Aký bol tvoj prvý pocit, prvý dojem z toho, že budeš riaditeľkinou dcérou?

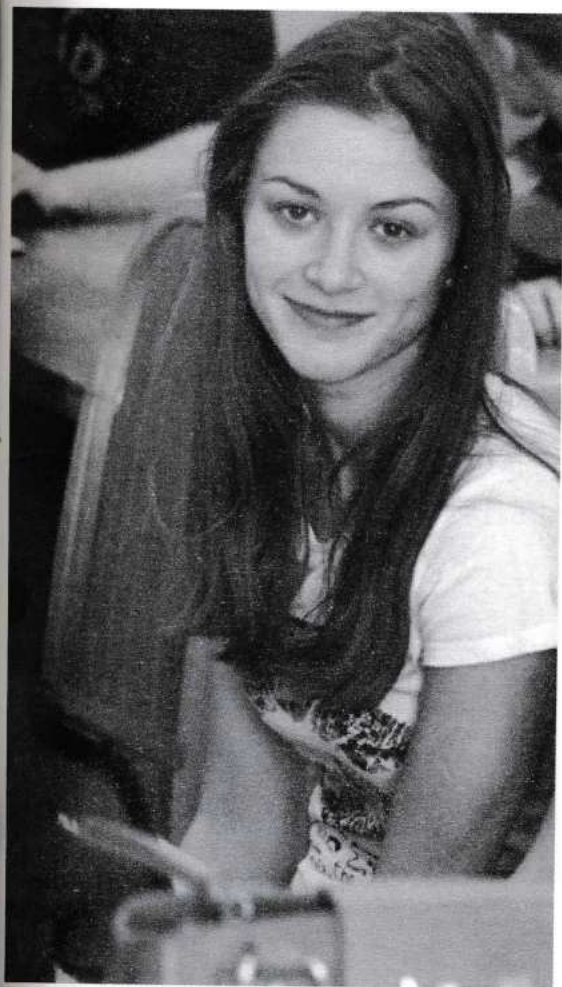
Pomyslela som si, že to bude katastrofa. Keď bola učiteľkou na rovnakej škole, to sa ešte dalo zniesť, ale bála som sa toho, aké to bude, ak bude riaditeľkou. Bolo to však jej slobodné rozhodnutie a ja som to rešpektovala. Snažím sa ju v tom podporovať.

Cítiš,
Áno, le
bo v
do mno
báli. N
ako ke

Bola s
si pria
riadit
Možno
ná, že

Zuzana
foto archi

(smiech). No myslím si, že jej funkcia je čerstvá, ešte sa nevyskytli závažné problémy.

Ovplyvnilo to nejako tvoj výzor, obliekanie?

Nad tým som nerozmýšľala, ale neovplyvnilo. Len sa snažím správať rozvážne a nerobiť mamke zbytočné starosti.

Čo na nej obdivuješ naj- viac a čo by si, naopak, najradšej vyškrtla z jej zoznamu vlastností?

Moja mamka toho veľa zvládne, je veľmi obetavá a dokáže potíchu trpieť a tváriť sa, že všetko ide ako po masle, len aby sa druhí ľudia zbytočne nezaťažovali. To je zároveň jej darom i prekliatím.

Chcela by si byť ako tvoja mamka? Páči sa ti takýto „riaditeľský“ život?

Učiteľkou by som nechcela byť. Podľa toho, čo vidím, je to najťažšia práca a človek má možno pocit, že to robí zbytočne. Ale na druhej strane, som organizačný typ ako mamka, nezľakla by som sa takej funkcie. Vystra-

šila by som sa len pri pomyslení na obrovskú zodpovednosť, ktorú nosí na pleciach.

**Tak to tu máme ďalšiu
nasledovníčku! Nečudovala by
som sa, keby si bola o 10 rokov
riaditeľkou ty. :) Za rozhovor ti
ďakujem a drž sa!**

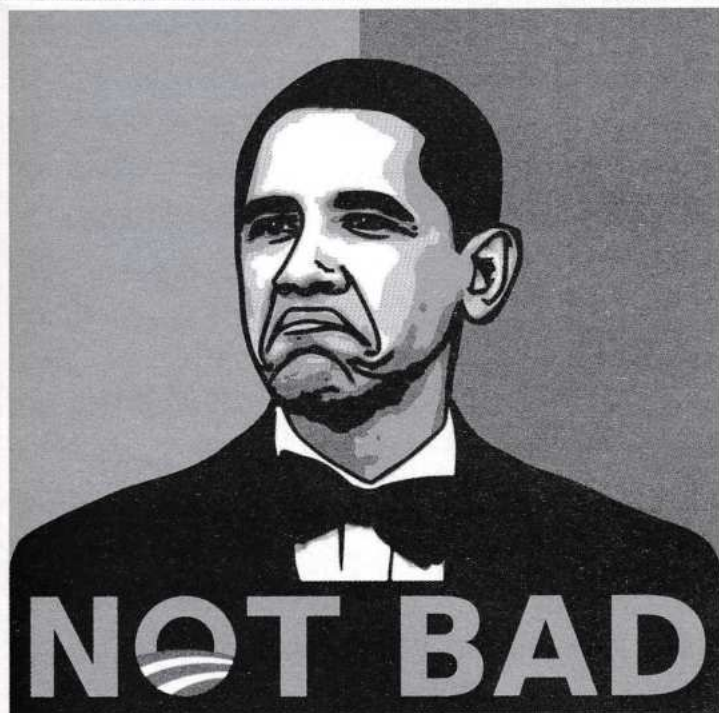
Cítiš, že ťa ľudia vnímajú inak?

Áno, len neviem či v pozitívnom, alebo v negatívnom zmysle. Majú predo mnou väčší rešpekt a akoby sa ma báli. Nečudujem sa im. Musia sa cítiť, ako keby bol medzi nimi tajný agent.

Bola si niekedy v situácii, že si si priala, aby tvoja mamka už riaditeľkou nebola?

Možno len vtedy, keď som bola našťavná, že zase sme prišli domov o 8 večer

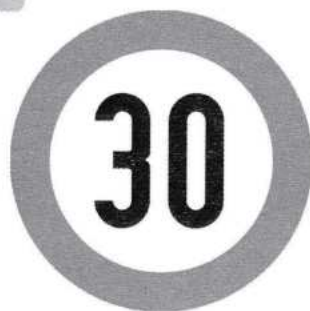

Kresba Lukaš 'Kertys' Kertys
foto Lukaš Muller

Quo vadis

Kde bolo, tam bolo

Kde bolo, tam bolo, nič nebolo. Áno, presne tak. Nebolo tam nič. A presne to bol problém. Prečo? Pretože, keď tam niečo je, tak to aspoň vidím a môžem to obísť. Ale viete si predstaviť, koľko šarapaty narobí také ničovaté nič? Poviete si áááale, čo tu táto splieta. Dievča sa zbláznilo. Nie, len mi prosím

nehovorte, že nešaliete tak ako ja. Vy by snie sú ko ma mali chápať najviac. Všetci tí, čo mávení na vodičský preukaz a nemáte ho iba do sietak akos ku dokladom, ale skutočne jazdíte auton nesúvisí Teda skutočne sa pokúšate nazvať kaskadé vozovky ske, životu nebezpečne kúsky, ktoré stvár mrazoch. Ne nechcem pripravov v január dem š na nepos ných c tách, kým

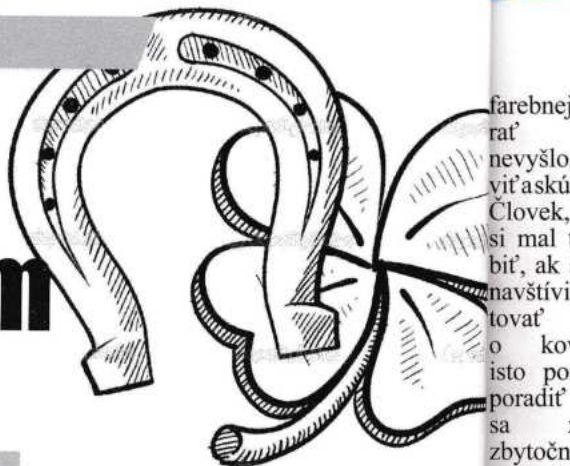

povedzte mi, či ste už nie raz, tak šťavnato nezanadávali, keď ste si takmer rozbili auto. Ani to obísť, ani sa tomu vyhnúť. Slovensko je v tomto veľmi inovatívne, naši astrológovia majú pole pôsobiska a experimentov priamo pod nosom. Sú to také malé čierne diery, v ktorých sa raz stratíš a nič sa nedá robiť. Prosím vás, snáď si nemyslíte, že to pišem, lebo verím, že sa niečo zmení. Naši cestári predsa nie sú koncom mája pripravení na odmäk, s ktorým tak akosi logicky vôbec nesúvisí poškodenie vozovky po tuhých mrazoch. Asi ani nechcem, aby sa pripravovali, lebo v januári sa budem šmýkať na neposypaných cestách, kým

oni budú mať odmäk. Oni sa tak snažia a ja neviem oceniť logiku tohto systému čakania. Veď aký rozmanitý je hneď ten život, keď každý deň sa učím vyhnúť stále inej diere, ale stále sa nájde nová, vďaka ktorej si zalietam alebo odstojím takú zdravú polhodinku na vyventilovanie a následný príjazd na miesto s takým, ale s takýyyyým pokojom. Naivne si verím, že v dnešný deň ma už nič nerozhodí, ale ja som zabudla... Ja dnes idem na úrad. Otváram vchodové dvere a uzatváram túto kapitolu... toto je zas iný level. Diery moje milované na Wslovenských cestách, milujem vás, množte sa....

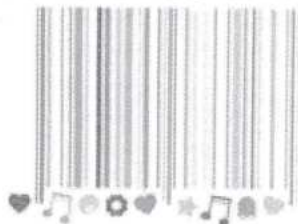
Obchod so šťastím

Aj vy si myslíte, že šťastie sa nedá kúpiť? Že ho nemožno chytiť, držať ani sa ho dotknúť? Máte pravdu. Veď šťastie je stav duše, ktorý nám dáva krídla. Každý človek si však môže vytvoriť svoj šťastný priestor sám, svojimi vlastnými rukami. Každý okamih svojho života môžete urobiť šťastným. Pýtate sa, ako je to možné? Recept nám ponúkla spisovateľka Irina Semina vo svojej knižke s poviedkami na pohladenie duše

Obchod so šťastím

Irina Semina

Poviedky na pohladenie duše

FRAGMENT

Quo vadis

Dlhý čas som si myslela, že šťastie si nachádzam iba malú skupinku ľudí a iba tých si berie „na paškál“. Mýlila som sa. Šťastie je totiž pojem, slovo, ktoré si budujeme my, sami. Ľudia však musia mať na všetko dôveru a neveria tomu, že aj oni môžu mať pri sebe ľudí, ktorí ich dostanú na správnu koľaj. A tak sa z nich stávajú trosky a pesimisti, ktorí neveria, že sa v ich živote môže niečo zmeniť k lepšiemu. V poslednom čase ma postihlo veľa nepekných a naozaj nepríjemných situácií, no stáli pri mne moji najbližší vďaka ktorým som uverila tomu, že aj mňa si šťastie nakoniec vždy nájde.

Irina Semina na začiatku svojej knižky píše: „...podelím sa s vami o všetko, čo viem a dokážem o všetko, čo som sa naučila na svojej ceste životom. Mám rada šťastie, keď je na svete veľa šťastných ľudí. A verte, že ak sa to podarilo mne, môže sa to aj vám!“ Píše tiež o tzv. pruhovanom živote. Predstavte si, že váš dom navštíví čiernobiela zebra. Vy ste momentálne nešťastní, nič sa vám nechce a vôbec nič sa vám nedarí. Vtom sa k vám zebra prihovorí a povie, aby ste konečne začali žiť, vypracovali si šťastie a prestúpili z čierneho pruhu do bieleho. Je to asi veľké bláznovstvo, no je pravdivé. Ak si svoju zebra namaľujeme našou obľúbenou farbou, bude sa nám hneď zdať všetko ko veselsie, optimistickjšie.

farebnej
rať
nevyšlo
viť askú
Človek,
si mal t
biť, ak
navštívi
tovať
o kov
isto pos
poradiť
sa
zbytočn
vetivejš
nedokáž
dary. Tu
du vid

farebnejšie. Netreba sa umá-
rať v žiali, že nám dnes niečo
nevyšlo, ale tešiť sa z toho, že to môžeme napra-
viť a kúsiť ešte raz, pretože za jtra bude tiež deň.
Človek, ktorý potrebuje ozajstnú raju, by
si mal túto knižku naozaj prečítať. Čo ro-
biť, ak sme sa sklamali v láske? No predsa
navštíviť planétu lásky! Ako si vypes-
tovať šťastie? Prečítajte si poviedku
o kováčskom učňovi, ktorý vám
isto poradí ako na to. A čo nám chce
poradiť Pán osudu? Nemá pred-
sa zmysel sťažovať sa na
zbytočný osud. Osud je k nám neraz pri-
vetivejší, ako si myslíme. To my často
nedokážeme zbadáť a prijímať jeho
dary. Ten, kto v akomkoľvek zvrate osu-
du vidí dobré znamenie, je šťastný!

Poviedok je v tejto knižke naozaj dost' a každý
si príde na to svoje. Šťastie nás totiž sprevá-
dza celým životom. Naplna nás, keď sme za-
milovaní, keď cítime, že nech robíme čokoľ-
vek, niekto na svete nás potrebuje a niekomu
na nás záleží. Čo je však najdôležitejšie, sme
šťastní, keď niečo tvoríme. Nie je podstatné čo
tvoríme, či je to umelecké dielo, alebo chutná
torta, nová melódia či teplý sveter. Dôležité
je, že letíme hore na krídlach inšpirácie, do
oblakov, kde je iba priestor, slnko a vietor.

Kúsme preto naplno žiť, tvo-
riť, radovať sa a pestovať si šťastie!

za
na
o-
i.
a-
ri
e
y
h
a
e

Metamorfózy KvP

Výmenník na Wuppertálskej ulici alebo centrum pod mostom. To všetko sú plány tímu SPOTs pre mestskú časť KvP.

Výmenník na KvP je jedným zo siedmich, ktoré boli zrekonštruované v rámci projektu Košice - Európske hlavné mesto kultúry 2013. Cieľom je oživenie sídliskovej kultúry a vyplnenie voľného času ako mladých, tak aj dospelých obyvateľov sídliska. Hlavnou ideou výmenníka je vybudovanie záhrady, o ktorú sa budú starať a svojimi šikovnými rukami aj zveľaďovať KvP-čkári. Partnermi tohto projektu sú: holandský umelec Mathijs

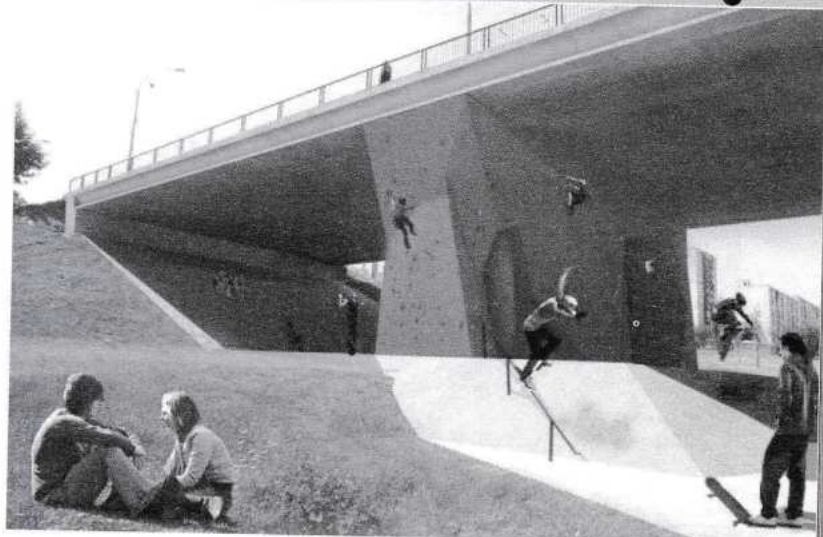
Lieshout, Občianske združenie EKO EUROPEA DIA a Slovenský zväz záhradkárov

Tím SPOTs stále hľadá odborníkov, ale aj laikov na zdokonaľovanie priestorov a záhrad tohto výmenníka. Ponúka skvelé priestory pre záhradkárov a záujemcov o biokultúry. No nielen im. Stráža výmenníka je totiž skonštruovaná a pripravená na premietanie filmov a v jeho interiéri je dosť priestoru na výstavy a stretnutia ľudí. Takéto možnosti však ponúka aj projekt „Lezecké a kultúrne

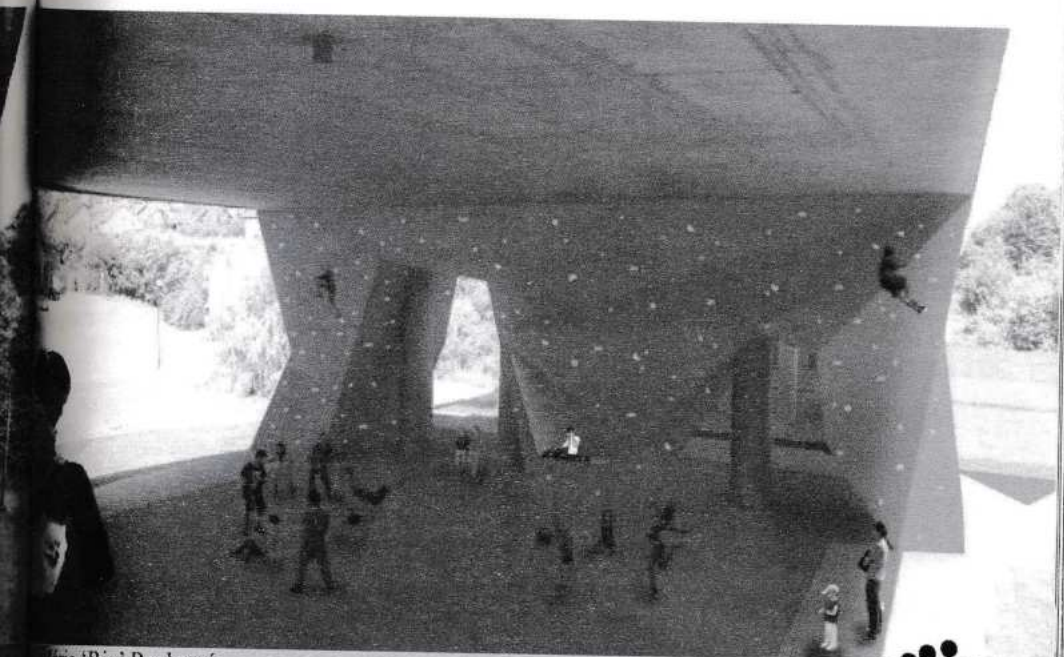
centrum
tom.“ I
štrukciu
pod mos
vytvára
hraničnú
dzi KV
sou. Z t
by sa v
mal st
funkčný
vytvoren
no-spol
a športo
tra. Plán
vybudov
zeckej
pilieroch
ta, skate
tacou pl
pultom.
Michala
Územné

centrum pod mostom.“ Ide o rekonštrukciu priestorov pod mostom, ktorý vytvára myslenú hraničnú čiaru medzi KVP a Terasou. Z tohto mosta by sa v budúcnosti mal stať multifunkčný priestor na vytvorenie kultúrno-spoločenského a športového centra. Plánuje sa tu vybudovanie lezeckej steny na pilieroch mosta, skate a bikepark, amfiteáter s premietacou plochou, pódium a hudobným DJ pultom. Cieľom autora tohto projektu, Michala Buraka zo združenia Územné plány Košice, je

vytvoriť lepšie podmienky na kultúrne, spoločenské aj športové vyžitie sídliskovej mládeže, ako aj starších obyvateľov KVP.

EHMK

KOŠICE 2013

Určite všetci viete, že už v roku 2008 bolo mesto Košice ocenené prestížnym titulom Európskeho hlavného mesta kultúry. Mnohí však možno neviete, čo presne tento titul znamená a čo všetko mesto Košice muselo pre jeho dosiahnutie vykonať. Ponúkame vám preto krátky „výcuc“ toho, o čom by mal každý Košičan vedieť.

Európske hlavné mesto kultúry je prestížny titul, ktorý na podnet gréckej ministerky kultúry Meliny Mercouri udeľuje Európska únia mestám členských štátov od roku 1985. Pôvodne sa mestá uchádzali o titul Európske mesto kultúry, od roku 2004 sa titul premenoval na Európske hlavné mesto kultúry. O nositeľovi titulu rozhoduje Rada EÚ na základe

de odporúčania Európskej komisie. Práve tento rok sa nositeľom tohto titulu stalo druhé najväčšie mesto Slovenska - Košice spolu s jednou z metropol Francúzska - Marseille.

9. septembra 2008 ministerstvo kultúry, ako gestor celej akcie, rozhodlo o tom, že práve Košice sa stanú EHMK. Košiciam sa to podarilo vďaka skvelému a, samozrejme, veľmi úspešnému projektu Interface 2013.

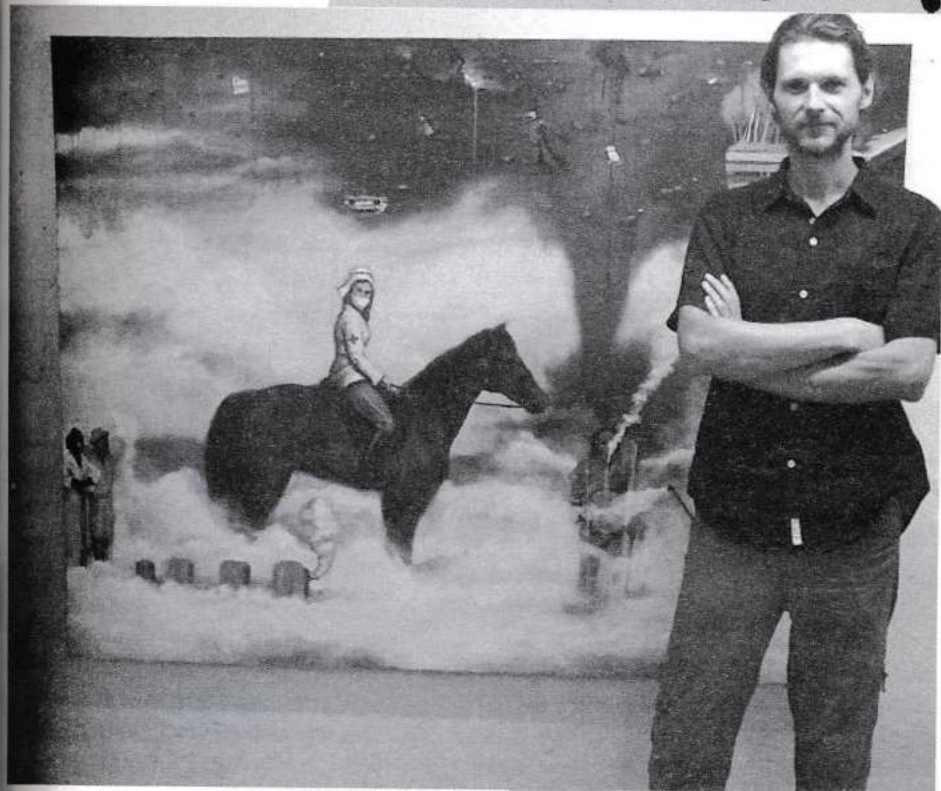
Projekt Košice Európske hlavné mesto kultúry 2013 začína už dnes naplňovať kľúčovú úlohu projektu, ktorou je vytvárať v Košiciach prostredie vychádzajúce ústrety talentovaným ľuďom podporujúce ich tvorivosť a rozvoj nových myšlienok. Mesto Košice tak získava novú viziu i perspektívu a na najlepšej ceste stať sa mestom kultúry a prosperity. Jedným z projektov bola aj Celoslovenská pre-

priestorov novej ulici dži najväčš ce 2013. K Kulturpark najkvalitnej tancia, liter nový mód nové ume vzájomné resivných tvorivosti. poriadne n dži ktorým V ďalšom projekty, KVP, na k priestorov

hliadka stredných škôl s medzinárodnou účasťou. Konala sa v Staršej radnici mesta Košice na Hlavnej ulici a nechýbali tam ani študenti nášho gymnázia. Spomenúť určite treba aj rekonštrukciu

priestorov bývalých kasární na Kukučí-
novej ulici. Táto rekonštrukcia patrí me-
dzi najväčšie, čo sa týka projektu Interfa-
ce 2013. Kasárne sa majú zmeniť na tzv.
Kulturpark, kde sa bude prezentovať to
najkvalitnejšie zo strany divadla, hudby,
tanca, literatúry či športu. Pôjde teda o
nový model kultúrnej inštitúcie v meste a
nové umeleckospoločenské priestory pre
vzájomné pôsobenie návštevníkov a prog-
resívnych tendencií v oblasti umenia a
tvorivosti. Kniha projektov na tento rok je
poriadne naprataná rôznymi akciami, me-
dzi ktorými si iste každý nájde niečo svoje.
V ďalšom článku sa už zameriame na
projekty, týkajúce sa špeciálne sídliska
KVP, na ktorom sídli aj naše gymnázium.
Priestorov bývalých kasární na Kukučíno-

vej ulici. Táto rekonštrukcia patrí medzi
najväčšie, čo sa týka projektu Interface
2013. Kasárne sa majú zmeniť na tzv. Kul-
turpark, kde sa bude prezentovať to naj-
kvalitnejšie zo strany divadla, hudby, tan-
ca, literatúry či športu. Pôjde teda o nový
model kultúrnej inštitúcie v meste a nové
umeleckospoločenské priestory pre
vzájomné pôsobenie návštevníkov
a progresívnych tendencií v oblasti
umenia a tvorivosti. Kniha projek-
tov na tento rok je poriadne napra-
taná rôznymi akciami, medzi ktorý-
mi si iste každý nájde niečo svoje.

V ďalšom článku sa už zame-
riame na projekty, týkajúce sa
špeciálne sídliska KVP, na kto-
rom sídli aj naše gymnázium.

MARSCH

22. september 2013. Nedeľa. Obyčajná nedeľa, na ktorú sa však Slovensko chystá už hodný čas. Nie, nie celé Slovensko, len asi 80 organizácií, ktoré sa snažia urobiť NIEČO. Niečo možno málo významné pre seba, ale veľmi významné pre svet. Niečo, o čom si práve vy pomyslite, že je to nepodstatné. Že čo?

22. septembra sa bude u nás, v Košiciach, bojovať za život. Uskutoční sa 1. národný pochod za život na Slovensku. Hlavným organizátorom je Konferencia biskupov Slovenska spolu s Hnutím za život, ktorí predpokladajú masový charakter pochodu, keďže zapojené je celé územie štátu, množstvo dobrovoľníkov, ktorí pomáhajú s prípravami aj samotných účastníkov. Po-

chod je realizovaný v rámci Európskeho hlavného mesta kultúry 2013 a jeho cieľom je, ako povedal aj jeden z organizátorov Dušan Škurla, prostredníctvom Národného pochodu za život spraviť z Košíc aj mesto kultúry života. Jeho misiou je na celoslovenskej úrovni a verejným spôsobom vyjadriť túžbu po spoločenskej zmene, ktorá by sa prejavila v ochrane života každého človeka od počatia po prirodzenú smrť vo všetkých oblastiach života. Teda nejde iba o potraty, ale aj o eutanázie a všeobecnú mienku ľudí o hodnote a cene života.

Pochody za život sa konajú po celom svete, napríklad v Mníchove roku 2011 procesia na ochranu počatého života pod názvom

“1000 kr...
denne ur...
detí. Ten...
kde v ro...
SCH, je...
li prvé...
okolo ob...
stavený...
čutie pro...

Zámerom...
štrovať...
iba pok...
vysvetli...
týmto s...
podvedo...
množstv...
viac sa...
sa nás t...
klesáme...
nôt. Ho...
ba. Nie...

Zuzana...
foto inter...

„1000 krížov za život“, keďže v Nemecku denne umelým potratom zomrie asi 1000 detí. Tento pochod prechádza aj miestami, kde v roku 1923 prešiel Hitlerov MAR-SCH, jeho „pochod za smrť“, kde padli prvé obete nacizmu. Prechádza sa tiež okolo obrovského chrámu, ktorý bol postavený v roku 1662 z vďačnosti za vypočutie prosieb o mužského následníka trónu.

každým, koho poznáte. Človek nikdy nevie, ktoré z jeho slov zmenia budúcnosť, ktorá z toho množstva vyslovených viet zasiahne srdce, ktorá privedie človeka k rozhodnutiu bojovať za každý život. Niekedy aj málo stačí. Pretože: „Nikto nerobí väčšiu chybu než ten, kto nerobí nič len preto, že môže urobiť len málo.“ (Edmund Burke)

Záverom týchto pochodov nie je demonštrovať ani vytvoriť nejaké povstanie, iba pokojne vyjadriť svoj názor, vysvetliť ho širokej verejnosti a týmto spôsobom ho dostať do povedomia čo najväčšiemu množstvu ľudí. Pretože čím viac sa o tejto téme mlčí, tým viac sa nás to všetkých týka a tým hlbšie klesáme na dno svojich morálnych hodnôt. Hovoriť, a to hlavne o potratoch, treba. Nielen v masových množstvách, ale s

Druhý dych

Nachádza sa nad obcou Krásnohorské podhradie. Prvá písomná zmienka o ňom je z roku 1333. Od roku 1961 je národnou kultúrnou pamiatkou a nachádza sa blízko Rožňavy. V minulosti ho vlastnili tri významné rody a to Bebekovci, Mariássyovci a Andrássyovci. Stále neviete, o čom to rozprávam? Hovorím o jednom z najznámejších hradov Slovenska - Krásnej Hôrke.

Práve túto jednu z najkrajších kultúrnych pamiatok, na ktoré môžeme byť právom hrdí, postihlo veľké nešťastie. Odohralo sa v marci minulého roku v poobedňajších

hodinách. Podľa vyšetrovania polície a hasičov bol požiar vyvolaný neopatrným vypaľovaním trávy na hradnom kopci. Toto nešťastné vypaľovanie mala vraj na svedomí istá skupina ľudí rómskeho pôvodu. Podľa informácií ministerstva kultúry nedošlo k poškodeniu depozitárov a zbierkových predmetov. Strecha hradu bola však zničená a interiér hradu bol zväčša celý zadymený. Na hrade sa v osudný deň nachádzal aj vtedajší minister vnútra Daniel Lipšic spolu s ministrom kultúry Danielom Krajčekom. Celú túto udalosť komentovali a označili za veľkú tragédiu a nešťastie

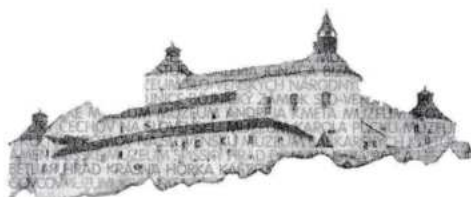

Daniel Krajčí
istený a s
kultúrne p
To všetko
hrade Krás
dnes? Od
už niečo v
múzeum in
projektom
poškodené
berá druhý
strešnej kr
tzv. Ráko
preferujú d
škrídlu ale
Bližšie inf
kol pre TA
Mgr. Artur
ného hradu
ide o náro

Daniel Krajcer tiež dodal, že hrad bol postavený a strechu po tom, čo vystávajú kultúrne pamiatky, budú rekonštruovať. To všetko sa dialo v marci roku 2012 na hrade Krásna Hôrka. Aká je však situácia dnes? Od tejto nešťastnej udalosti prešlo už niečo vyše roka a Slovenské národné múzeum informovalo médiá, že finišuje s projektom trvalého zastrešenia požiarom poškodeného hradu Krásna Hôrka, ktorý náberá druhý dych. Rokuje sa ešte o druhoch strešnej krytiny, kde je najväčší problém s tzv. Rákocziho kaplnkou. Pamiatkari tam preferujú drevený šindel a požiarnici pálenú škridlu alebo iný druh nehorľavej krytiny. Blíži sa informácie tejto rekonštrukcie ponúkol pre TASR kultúrno-propagačný manažér Mgr. Artur Šturmankin: „Oprava poškodeného hradu je veľmi náročná stavba, pretože ide o národnú kultúrnu pamiatku, pri ktorej

všetky návrhy musí odobriť okrem inštitúcií, ktoré bežne dávajú vyjadrenia k vydaniu stavebného povolenia, aj Pamiatkový úrad. Zastrešenia jednotlivých objektov je nutné realizovať ako tvarové repliky vyhotovené na základe archívnych dokumentácií.“ Snáď sa teda všetci už čoskoro dočkáme oficiálneho otvorenia celého areálu hradu Krásna Hôrka, aby sme sa znova mohli kochať históriou so strechou nad hlavou.

Verejná zbierka
na obnovu hradu
Krásna Hôrka

Dža, more!

Príslušníci 12 miliónovej rómskej menšiny, najväčšej v prostredí EÚ, sú aj v 21. storočí vnímaní ako občania druhej kategórie. Možnosti začlenenia Rómov do spoločnosti a spôsoby, ako bojovať proti ich diskriminácii, sú aktuálnym problémom. Napriek zložitosti rómskej otázky je integrácia tejto menšiny do európskej spoločnosti nevyhnutná.

V multikultúrnej Európe sa stretávajú ľudia, ktorí majú rozdielne myslenie, inú mentalitu, iný jazyk, inú farbu pleti. Slovensko je tvorené pestrú mozaikou rôznych etnických spoločenstiev. Popri

Slovákov tvoria súčasť etnickej štruktúry Slovenska Maďari, Rómovia, Rusíni - Ukrajinci, Česi, Nemci, Chorváti a príslušníci ďalších národností. Vzájomná majorita k príslušníkom iných národností

tí sa
nisti
prob
prej
náro
Kým
a Sl

ni p
rity
zlož
mov
prob
Róm
nízk
neh
neal
pôro
pín
róma
nosť
pojní
ska
lišná
celk
maja

Reda
foto in

tí sa stal pre demokratickú postkomunistickú slovenskú spoločnosť vážnym problémom. Najmarkantnejšie sa to prejavuje vo vzťahoch s maďarskou národnostnou menšinou a Rómami. Kým „národnostný konflikt“ Maďarov a Slovákov sa pohybuje skôr na úrov-

pätie. Odlišnosť Rómov je ostatnými obyvateľmi vnímaná negatívne – medzi Rómami a ostatným obyvateľstvom sa vytvára sociálna vzdialenosť, ktorú na oboch stranách umocňujú zakorenené stereotypy a predsudky. U majoritnej populácie prevláda názor, že značná časť Rómov sa nechce alebo nevie adaptovať na spoločenské normy a je už rezistentná na sústavné snahy majority „integrvať“ ich do spoločnosti. Súbor týchto faktorov vedie ku vzniku a opakovanému prehľbovaniu sociálneho vylúčenia a sociálnej izolovanosti Rómov. Jedným z dôležitých predpokladov reálneho zlepšenia integrácie Rómov je zmena verejnej mienky smerom k tolerancii. Zlepšenie mediálneho obrazu teda zostáva ako výzva do budúcnosti, lebo verejná mienka výrazne ovplyvňuje podmienky na začlene-

ni politickej, v prípade vzťahu majority k Rómom, ide takmer výlučne o zložitý komplex sociálnych problémov. Sú to predovšetkým fenomény: problém značnej sociálnej retardácie Rómov, ich vysokej nezamestnanosti, nízkej vzdelanostnej úrovne, asociálneho správania, alkoholizmu a iných nealkoholových závislostí, vysokej pôrodnosti u najzaostalejších skupín Rómov, prostitúcie mladistvých rómskych dievčat, a pod. Spoločnosť označuje tento blok problémov pojmom rómsky problém, príp. rómska otázka. Skutočná či domnelá odlišná kultúra rómskej menšiny a jej celkový spôsob života vytvára medzi majoritnou populáciou a Rómami na-

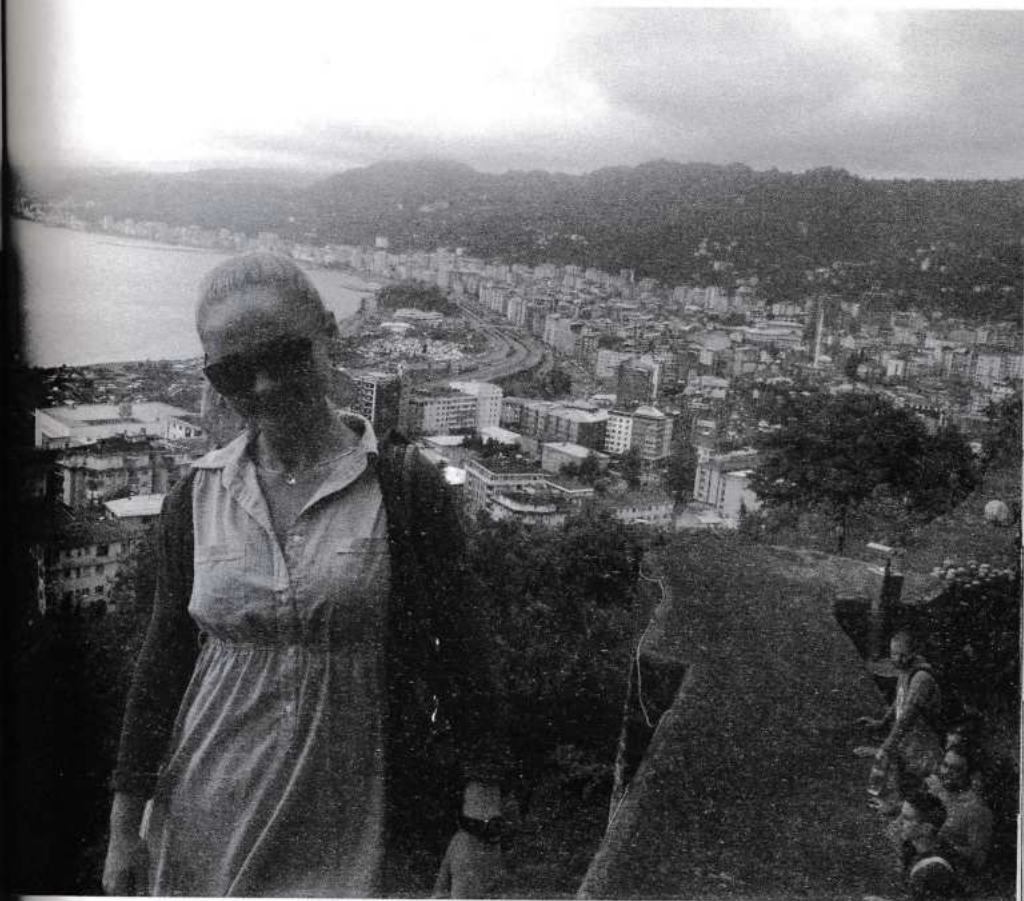
Krajina tisíc a jednej noci

Nedávno som zakúsila jednu z výhod členstva v Európskej únii. Granty, dotácie, ktoré vyčleňuje na mládežnícke projekty sú v celku štedré. Stačí prísť s nápadom, nájsť si tých správnych ľudí, ktorí do toho pôjdu s vami a projekt je na svete. Samozrejme, že až také jednoduché to nie je, ale ako som zistila, nie je to ani nemožné a nedosiahnuteľné. Ten, ktorého som sa zúčastnila ja, sa volal USELESS things. Ako slovenská delegácia sme sa spolu s našim tímom z neziskovej organizácie Carpe diem vybrali do krajiny tisíc a jednej noci, do centra nepokojov.

Keď sa povie Turecko, veľa ľudí si predstaví púšte, ťavy, tmavých chlapov a zahalené ženy. Tak aby som to uviedla na správnu mieru, je to pravda iba sčasti. Turecko je veľmi veľká krajina vo všeobecnosti známa svojimi stepami a chovom koní. Je to krajina tisíc a jednej tváří. V malebnom stotisícovom meste Rizé, v ktorom sme boli ubytovaní a ktoré sa tiahlo pozdĺž pobrežia, ste okrem mora mohli obdivovať aj krásu tureckých hôr pokrytých čajovými plantážami. Ťavu som však nevidela žiadnu. Za to oni asi jednu videli, keď som kráčala ulicami mesta, ktoré nepatrí k turistickým destináciám a na cudzinky v krátkej sukni nie sú domáci zvyknutí. Áno, zahalené Turkyne si sem – tam niečo zamrmlali

popod no
hneď v p
ulicu. Ma
z jedného
nou dlho

pod nos, keď ja ako správna blondína som
keď v prvý deň vyšla takto pohoršujúc na
licu. Mali ste vidieť radosť žien, keď som
jedeného obchodu vychádzala s práve kúpe-
nou dlhou sukňou. Verte, či nie, aj zadarmo

by mi ju dali, len aby zahalili tie holé kolená.
Vznikla z toho nakoniec milá fráza „Dávaj
pozor, lebo ťa tu niekto schmatne a oblečie.“

My s našou západnou kultúrou na to nie sme zvyknutí, nevieme si predstaviť chodiť v lete so šatkou na hlave, dlhou sukňou a dlhými rukávmi. Ale má to svoje čaro. Zrazu som si uvedomila, že tie ženy musia chlapi naozaj dobýjať. Naozaj sa o ne musia snažiť. Ne-

Mali sme hotel hneď vedľa mešity. O pol štvrtej ráno je určená jedna z piatich modlitieb v dni a z mešity sa to ozýva na celé mesto. Prvé, čo vám napadne je, že toto je iba nástroj k fanatizmu. Neskôr som však mala možnosť rozprávať sa s Turkyňou, ne-

ponúkajú sa samé. Flirtujú svojimi tmavými očami, ale majú hranicu, za ktorú nejdú. Na rozdiel od nás. Samozrejme, že aj u nich je to rôzne. Tak ako to je aj s kresťanmi. Máme osvietených, máme tých nedeľných... Ani u nich nie je moslim ako moslim. Hneď v prvý deň, keď sme sa o tretej ráno konečne usalašili na izbách, skoro som dostala šok.

zahalenou moslimkou, ktorá mi rozprávala ako v niektorých častiach vyberajú partnerov rodičia, ako stoja pri svadobnej posteli a podobné pre nás nepochopiteľné extrémny. Za ujímalo ma, ako to, že ona paradoxne môže chodiť s rozpustenými vlasmi v krátkych šatách. „Vieš, ide o to, v čo veríš, nie o to, akým spôsobom to vyznávaš...“ odpoveda

mi s takým
at jedenro
si zachová
Turecko -

To, že pre
mov z mie
mi ľudmi
Lotyšsko,

y. O pol
ch mod-
na celé
e toto je
m však
ňou, ne-

rávala,
tnerov
i a po-
y. Za-
môže
tých
e o to,
ovedá

s takým zvláštnym presvedčením dvad-
jedenročné pekné koketné dievča, ktoré
zachováva predmanželskú čistotu. Také je
grecko – kontroverzné, plné protikladov.

že pre mňa bolo ťažké vrátiť sa do-
v z miesta, kde som bola s 30 mladý-
ľuďmi z rôznych krajín sveta, ako je
Dánsko, Poľsko, Bulharsko a Malta,

snáď asi ani nemusím zdôrazňovať. Hneď,
ako sme vystúpili na autobusovej stani-
ci v Košiciach, nás čakalo nemilé privi-
tanie. Objednaný taxikár otvoril dvere,

opýtal sa nás, či to myslíme vážne, že nás ma zobrať aj s kuframi, zabuchol dvere a nechal nás o štvrtej ráno stáť vonku. Spomenula som si na tureckých obchodníkov, ktorí nám priniesli čaj alebo kávu na účet majiteľa, usadili nás... Pre ktorých zákazník je ich životel'. Skúste si potom povedať sweet home, keď doma som väčší cudzinec ako v krajine s diametrálne odlišnou kultúrou. Uvedomila som si však, že je to práve na nás

mladých zmeniť Slovensko. Preto veď cez takéto projekty človek preukáže tú silu národa, v ktorom bol vychovaný. Zrazu, aj keď som videla všetky chyby nášho malého štátu, ktoré naša krajina má, som bola hrdá na to, že som Slovenka. Že pochádzam z krajiny s najkrajšími ženami sveta, z malej veľkej krajiny, zo srdca Európy a že je iba na mne, aké bude Slovensko pre ostatných po stretnutí so mnou.

P
Ktosi s
ďalej e
til do c
mozgu
vidne v

Do eter
konci s
asi najv
mimoch
V tomt

Prežili sme to ...

... si zmyslel, že náš svet už nemôže ďalej existovať. Zmyslel si to a vypustil do celého sveta. Nikto nevie, z ktorého kozgu vyletela táto myšlienka, no očividne väčšinu ľudstva dostala do pozoru.

Do éteru sa vypustilo už veľa dátumov o konci sveta, no tento zalomcoval svetom asi najviac. Natočil sa aj film 2012, ktorý mimochodom nedávno púšťali v repríze. V tomto filme bol detailný opis toho, čo

sa v osudný deň má stať. Zemetrasenia, výbuchy, záplavy, požiare, tornáda, obrovské búrky... Tma a výpadok elektrického prúdu na celom svete. Stačí si len vybrať.

Väčšina ľudí to všetko vzala naozaj vážne.

„Čistili“ svoje kontá uložené v bankách – veď to treba využiť, pokiaľ sme nažive. Ľudia si tiež začali stavať obrovské opevnené bunkre, kozmické lode... Začali dokon-

ca okupovať veľké jaskyne, ktoré ich mali ochrániť pred apokalypsou. Robili všetko preto, aby sa pred nešťastím mohli zachrániť. Počula som však aj o tom, že koniec skutočne nastane, ale bude to koniec sveta plného zla a bojov. Nastane svet naplnený láskou, radosťou a odpustením. Rozhodnutie o tom, do akej miery je táto informácia pravdivá, nechám na vás.

Na Facebooku ľudia vytvorili slávnostný program konca sveta.

Tí, ktorí to všetko brali s humorom, si dokonca na facebooku vytvorili slávnostný program konca sveta, v ktorom nemohol chýbať ani výstup známeho Petra Stašáka a

Robka Kazíka... A, samozrejme, príchod mayskej civilizácie.

Ktovie prečo a akým zapríčinením sa práve dátum 21.12. 2012 mal stať dňom konca sveta. Možno sa niekomu zdal byť magickým,

alebo na tom chcel iba niekto poriadne zbohatnúť. No jasné je jedno. Je tu rok 2013 a my žijeme, fungujeme ďalej. Teraz už len čakať, kedy bude opäť vyhlásený, v poradi už päťdesiaty, koniec sveta.

Možno
módna,
ktorý
síce ob
Všade,
ktoré n
ny, Ipa
nila sta

Často v
vyberá
seriešir

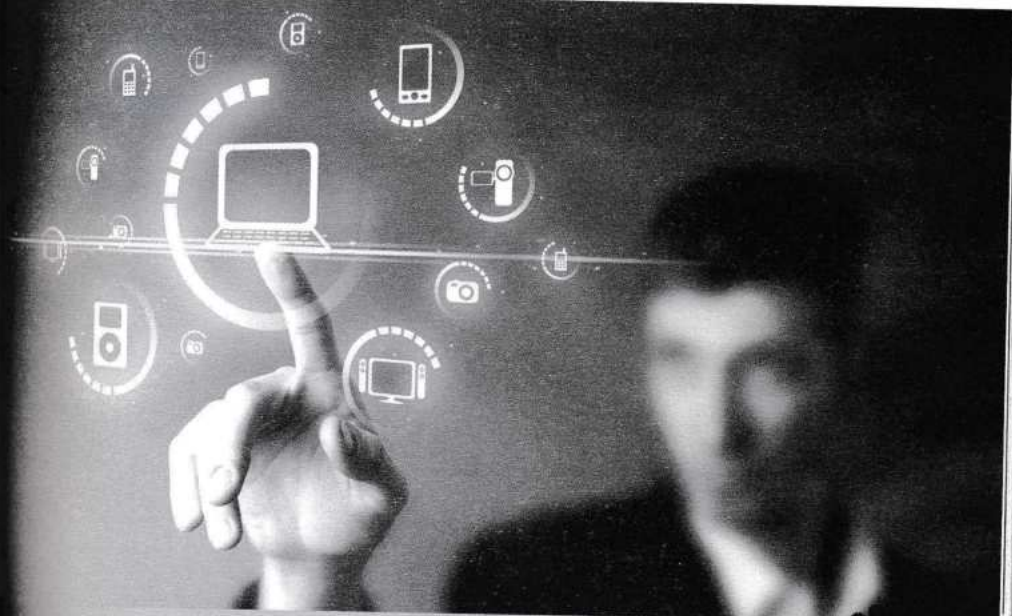
Touch / Don't touch?

Možno si viacerí myslia, že som staromódna, ak používam: notebook, mobil, ktorý nie je dotykový, MP3, ktorá má iba obrazovku, ale pod ňou sú tlačidlá... Vlade, kde sa len pozriem, vidím tablety, ktoré nahrádzajú notebooky. Alebo IPhony, Ipady, dokonca aj čítačku, ktorá vymenila staré dobré knihy za kúsok „dosky“.

Často vidím, ako si šesť - sedemročné dieťa vyberá z batoha vlastný tablet. Vnemožnejšou otázkou: „Čo na ňom to dieťa robí?!“

Moju dilemu mi pomohol vyriešiť bývalý spolužiak: „Aj moja malá sestra má vlastný tablet. Kúpil jej ho ocko na Vianoce. Ja som jej doň posťahoval hry s bárbinami, omaľovánky a iné aplikácie.“ Asi si nevšimol môj zdesený výraz, lebo pokračoval ďalej vo vysvetľovaní, aké sú tablety jedinečné, praktické a úžasné. Aplikácia omaľovániok? Budú vôbec tak o desať rokov deti vedieť, čo sú to farbič-

ky? Budú si vešať svoje kresby na pestrofarebnú nástenku a pýšiť sa tým, ako krásne namaľovali slnko, zvieratká, rodičov... Tablety sú dnes už všade. V seriáloch či filmoch, opísané v knihách, držia ich v rukách tisíce ľudí. Nedávno som si hľadala nový mobil, pretože ten predchádzajúci mi spadol na dovolenke do podzemného metra. Hľadám, hľadám... VŠADE DOTYKOVKY! Začala ma chytať panika, či si vôbec nejaký mobil vyberiem. Pýtala som sa kamarátok, rodičov či dokonca niektorých bývalých učiteľov, no beznádejne. Všetci mi odporúčali jedine dotykovky, lebo aj oni im už podľahli. Zrazu ako blesk z jasného neba som stretla kamarátku, ktorá si nedávno kúpila MOBIL S TLAČIDLAMI! Ani chvíľu som neváhala a kúpila som si ho tiež! Znie to dosť komicky, ale vážne som bola tým výrobcom vďačná :). Nechcem začať pochod proti novým „dotykovým“ výmyslom. To by som asi bola jediná členka. Naozaj, sú to dob-

ré veci, ktoré sú navyše aj praktické. A preto viem, že sa im skôr či neskôr vyhнем :). Ale zatiaľ si budem svoj mobil s tlačidlami strážiť ako oko v hlave :).

Anna 'Anička' Marková
foto internet

Stal sa v
vom sto
Bergogl
13.3.201
pochádz
a prvý p
zuiti). V
Františk
pil na b

Dňa 11.
médiach
dikácii l
to jeho

HABEMUS PAPAM!

sa v poradí už 266. pápežom na Petrovom stolci. Novým pápežom je Jorge Mario Bergoglio. Rozhodlo o tom konkláve dňa 13.2.2013 o 19.06 SEČ. Je prvým pápežom pochádzajúcim z amerického kontinentu a prvým pápežom zo Spoločnosti Ježišovej (jesuita). Vybral si meno František podľa sv. Františka z Assisi a pred verejnosť vystúpil na balkóne vo Vatikáne o 20.22 SEČ.

Dňa 11.2.2013 sa na internete a vo všetkých médiách začali objavovať informácie o abdikácii Benedikta XVI. z postu pápeža. Bolo jeho dobrovoľné odstúpenie, ktoré odô-

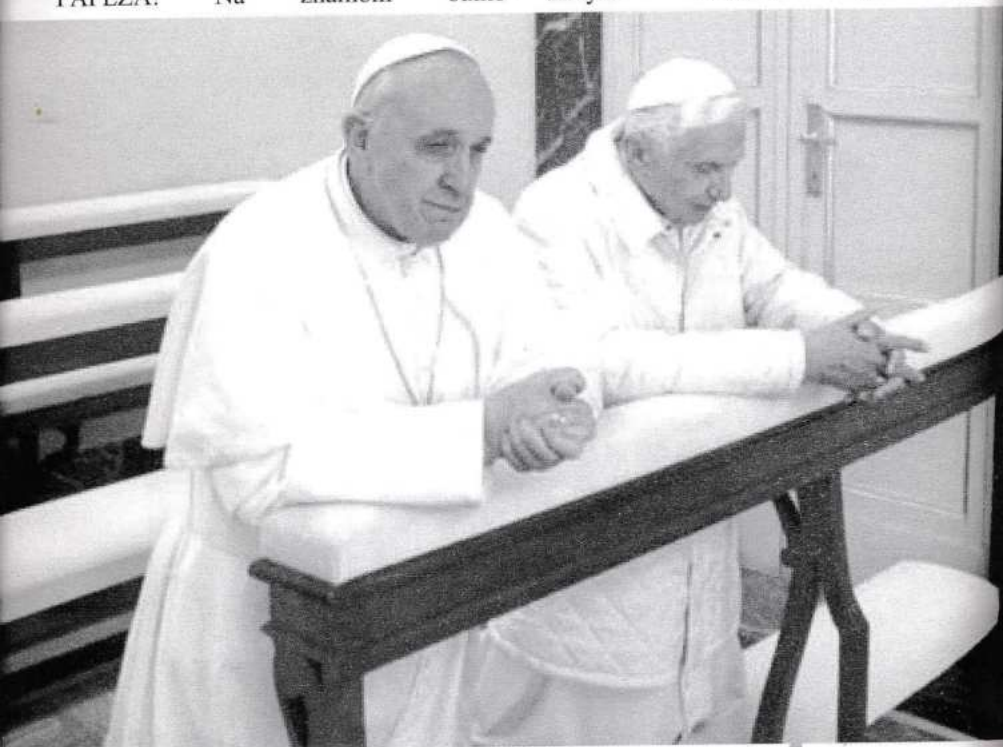
vodňoval zhoršením zdravotného stavu ako fyzickej, tak aj psychickej únavy. Šokoval tak nielen veriacich po celom svete a cirkevných hodnostárov, ale aj svojich najbližších spolupracovníkov. Doteraz katolícka cirkev nepoznala takýto prípad abdikácie pápeža, no podľa kanonického práva je takáto abdikácia pápeža, samozrejme, povolená.

Po celom svete sa začali špekulácie, kto zastane post nového pápeža. Mnohé médiá dokonca roznášali informácie o tom, že novým pápežom sa má stať černochoch, a to znamená koniec sveta. Žiaden koniec sveta

Nikto z prítomných na námestí, ako aj miliardy ľudí na celom svete, však ešte nevedel, kto z kandidátov sa stal novým vodcom cirkvi. **HABEMUS PAPAM** alebo **MÁME PÁPEŽA!** Na známom balkó-

me prijať. Od tohto ohlásenia prešlo ešte len pár mesiacov, ale František si už stihol získať podporu všetkých veriacich sveta, a to vďaka svojim prejavom, láskavým slovám a dobrou

ne sa objavila postava. Moja osobná reakcia bola asi takáto: „Kto to je?!“ Nepatril medzi favoritov, nebol ani čiernej pleti, no aj tak sa stal novým pápežom. Skromný, milý, srdečný, jednoducho dobrák na prvý pohľad. František, vlastným menom Jorge Mario Bergoglio z Buenos Aires bude našim pastierom. Tak rozhodlo konkláve a my ich rozhodnutie musíme

vyžarujúceho z jeho očí a úsmevu.

šlo ešte
ž stihol
eta, a to
lás-
dobra

Nový pápež z pohľadu študentov

Človek s veľkým a láskavým srdcom. Sympatický už od prvej chvíle, keď skromne a s pokorou pozdravil celý svet. Myslím si, že by mohol byť príkladom mnohým ľuďom na svete. Anička, 16 r.

Myslím si, že je to človek, ktorý nám dáva veľmi dobrý príklad. Ukazuje nám, že všetko sa dá, ak sa chce. Veľmi sa mi páči jeho skromnosť. Tým sa k nám, veriacim, veľmi približuje. Bea, 17 r.

Pápež František mi bol od prvej chvíle sympatický. Zda sa, že svoju úlohu bude s prehľadom zvládať, kým bude môcť. Predovšetkým sa mi vidí skromnejší ako tí predošlí. Veľkými gestami sa zrejme snaží uviesť cirkev na správne koľaje. Je energický s milým prejavom. Jakub, 17r.

Je úprimný, priateľský a skromný. Myslím si, že vnesie do cirkvi „františkánskeho“ ducha. Miška, 18 r.

nevu.

ová
emet

nia 'Ria' Pachová
archiv študentov

Prečo mám rada Slovensko?

Pýtate sa, prečo mám rada Slovensko? Je to jednoduché. V prvom rade – tu som sa narodila. Obdivujem jedinečnosť našej krajiny, jej prírodné zvláštnosti i historické skvosty. Máme tu nádherné Tatry a veľmi mi chutia bryndzové halušky. Takto by som mohla pokračovať, lenže to, čo sa mi na Slovensku páči najviac, nie je viditeľné na prvý pohľad.

Naša rodina je športovo založená, a preto sme sa cez prázdniny vybrali na cyklotúru, aby sme ešte lepšie spoznali krásy Slovenska. Plánovali sme sa nadýchať čerstvého vzduchu v náručí našich hôr a nabráť sily do ďalšieho,

pomaly sa začínajúceho školského roku. Prvý deň prebehlo všetko hladko, šťastne sme dorazili na vopred určené miesto. Všetkých nás hrial príjemný pocit z dobre zvládutej trasy. Vyskytli sa síce nejaké neočakávané situácie, ale najväčšie „prekvapenie“ prišlo na druhý deň.

Vybrali sme cestu, ktorú som ja už nezvládla. Po prudkom dvojkilometrovom zjazde som spadla, zlomila si hrudný stavec a sánku dokonca na dvoch miestach. Práve vtedy sme si uvedomili dobrosrdečnosť Slovákov. Rodinka náhodných okoloidúcich nám zavolała záchranku. V nemocnici ma poslali na

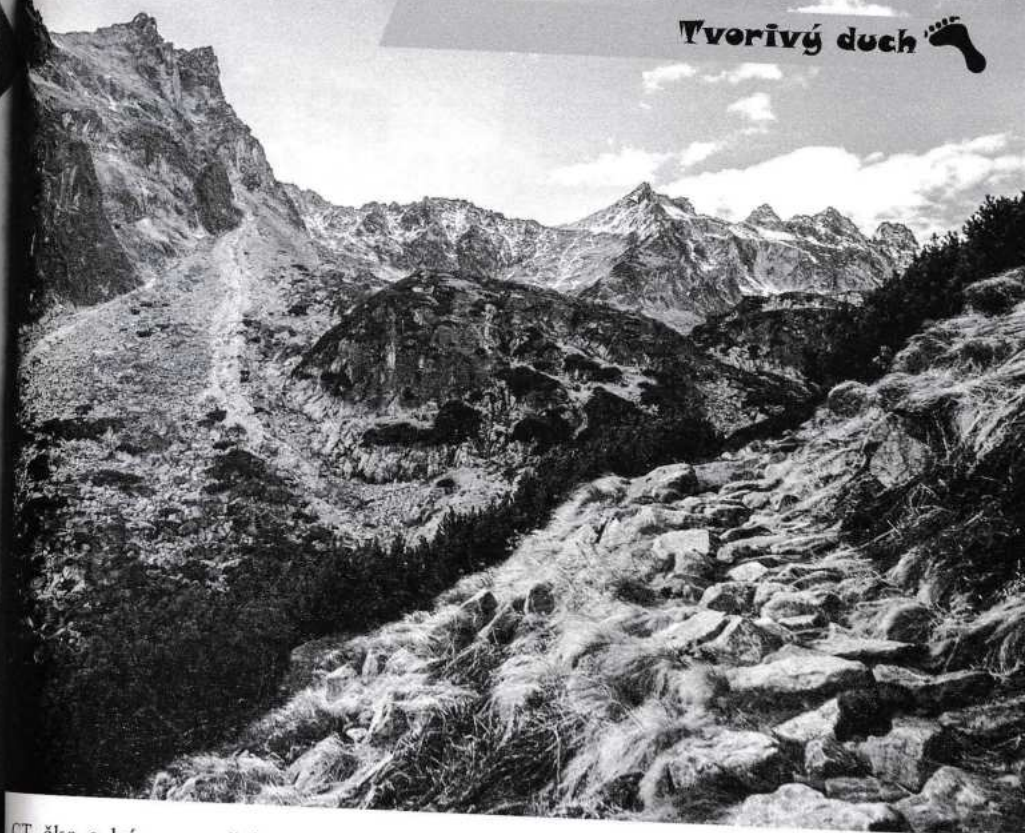

CT—
sestr
Hosp
Poča
navš
tak
v ne
stráv

Po
kama
preh
hovo
som
opus
s ro
sa u
ma o
kto

Patri
foto in

o roku.
šťastne
miesto.
z dobre
nejaké
iväčšie
ja už
rovom
rudný
dvoch
domili
dinka
volala
ali na

CT-čko a kým som čakala na výsledky, sestričky sa mi snažili zdvihnúť náladu. Hospitalizovali ma na dva mesiace. Počas celého tohto pobytu ma chodili navštevovať kamarátky a kamaráti, a tak mi spríjemňovali dlhé nudné chvíle v nemocnici. Kamarátka Saša u mňa raz strávila celých osem hodín.

Po prepustení domov prichádzali kamarátky aj k nám. Aby som mala prehľad o tom, ako ide život vonku, hovorili mi všetky novinky. Kedykoľvek som ich potrebovala alebo sa cítila opustená, mohla som im zavolať. Spolu s rodinou ma povzbudzovali, keď som sa učila chodiť s barlamí. Jedného dňa ma dokonca prekvapil aj tanečný súbor, ktorý som až do úrazu navštevovala.

Celá pätnásťčlenná partia ma prišla navštíviť. Inokedy mi zavolali priamo z dejiska súťaže, aby som aj ja mohla zakúsiť súťažnú atmosféru. Podporu som dostala aj zo strany učiteľov, ktorí ochotne prichádzali k nám vysvetľovať mi učivo, neskôr ma aj skúšať, vďaka čomu nemusím opakovať ročník. Každý deň sa môj zdravotný stav zlepšuje. Vďaka im za to mojej rodine a ľuďom, ktorí mi pomohli. Vďaka tomuto zážitku som si uvedomila, že aj keď sa v živote prihodí niečo ťažké, vždy bude nablízku niekto, kto ma podrží. Myslíte si, že by som v cudzine našla toľko ochotných a milých ľudí? Možno áno a možno nie. Preto mám rada Slovensko.

Ked' sa jedny dvere zatvoria,

Mal som všetko. Obrovský a krásny dom, veľkú záhradu s bazénom, novučičké auto, zdravé deti a krásnu manželku. O takomto zabezpečení sníva snáď každý jeden človek. Snívať o tom môžu všetci, no nie všetci to aj môžu mať. Ja som to šťastie mal. Po škole som sa uchýlil vo firme s nehnuteľnosťami a pomaličky som sa vypracoval až na šéfa. Vybavovačiek bolo stále viac a viac a času na rodinu bolo stále menej a menej... Vrátim sa však na začiatok. Je to fantastické. Mať dom, auto, peňazí koľko len chcete. A čo tak...mať ešte oveľa viac? Možno sa sami seba pýtate, dá sa to vôbec? Mať ešte viac? Ja som to viac získal a teraz mám v rukách vrchol všetkého. Dostal som vás do pomyskovia? Preto teraz píšem tento príbeh. „Povedal som vám to dosť jasne?! Mali ste to spraviť už predvčerom!!“ Tak toto bola jedna z mojich „obľúbených“ viet. Robiť šéfa v tak veľkej firme nie je, samo-

zrejme, nič pre slabé náture. Občas som sa sám pristihol, ako rapídne sa mi zvyšuje sebavedomie pri rozkazovaní mojim zamestnancom. Píliť som im uši od rána do večera. Mali ma nonstop v päťach. Ak som nebol prítomný vo firme, snažil som sa ich kontrolovať cez telefón. Slová, oddych či pokoj, nemali u nás žiadnu váhu, a tak som ich nejako vždy obišiel. Áno, môžem sám o sebe povedať, že som bol veľkým cholerikom a tiež ťažkým workoholikom. Opisovanie mojej povahy by vám iba uberalo na náladu, tak vám skúsím opísať seba. Nakrátko zostrihané hnedé vlasy, úzka tvár, primerané uši aj nos. Jasné a prenikavé modré oči, na ktorých nechýbali štýlové a, samozrejme, veľmi drahé okuliare. Širšie ramená a pomerne vysoká postava. Všimli ste si niečo na mojom opise? Hm, presne tak! Bol som dokonalý. Bez jedinej chybičky.

Človek by si možno povedal, že človek s takou perfektnou postavou a výzorom si nedokáže vybudo-

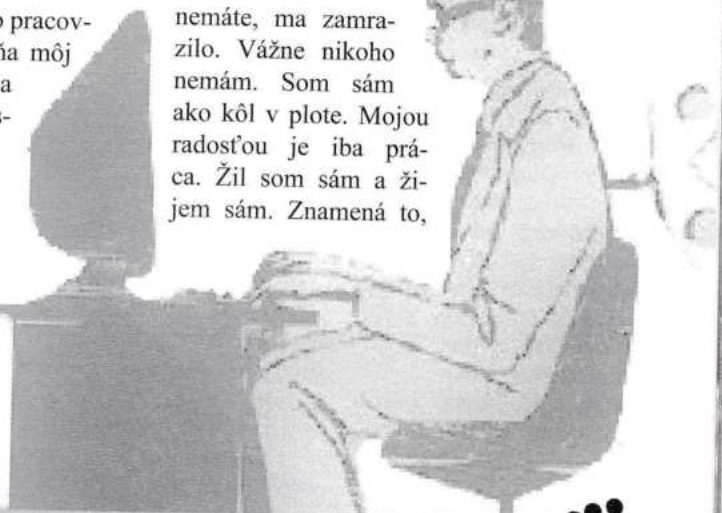
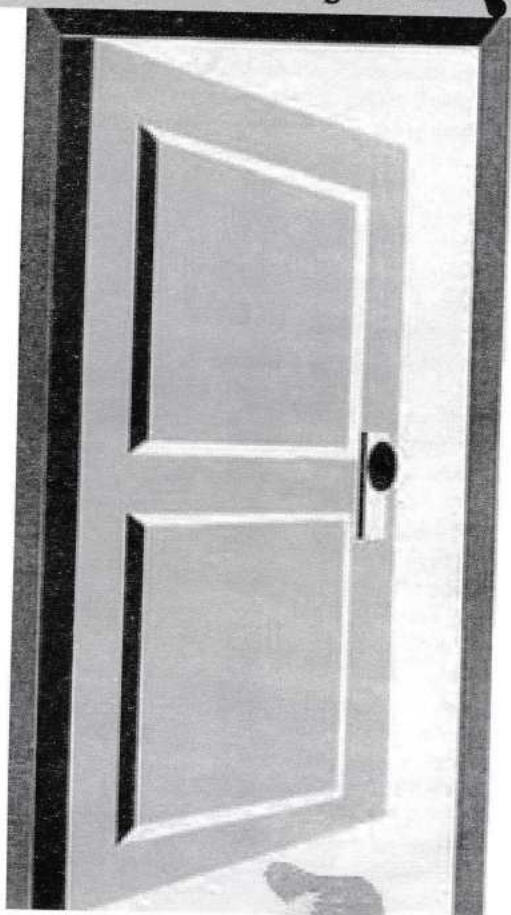

otvorila sa iné

vať rešpekt vo veľkej firme. Výnimka však potvrdzuje pravidlo. Stal som sa veľkým „zvieratkom“. Teda, aspoň takto ma prezývala väčšia časť zamestnancov. Začínal som pomerne skromne. Dokončil som vysokú školu a uchytil sa vo firme s drahými nehnuteľnosťami. Robil som iba ľahšie práce, ako získavanie nových zákazníkov či vytváranie nových návrhov, ktoré by pomohli firme v pokroku. Pracoval som tvrdo a usilovne. Postupom času si ma začal vtedajší šéf viac a viac všimnúť. Videl, že som vo firme deň a noc, venujem sa iba práci a môj osobný život ide celkom bokom. Vtedy mi povedal: „Tvoj osobný život je tak povediac v troskách, je to teda čas na povýšenie.“ Znie to síce sarkasticky, no môjmu egu a duši to polichotilo. Dočkal som sa vyššieho platu a ešte väčšej pozornosti zo strany povinností.

„Čakal som presne na takéhoto pracovníka,“ povedal mi jedného dňa môj šéf. „Všetci pred tebou sa iba ulievali. Neplnili si povinnosti dostatočne a ustavične sa na niečo vyhovárali. Buď to boli zdravotné problémy alebo rodinné dôvody. Všetci si v tomto veku zakladajú rodiny a práve preto im to nikdy v práci nevyšlo. Vy však nikoho nemáte a nemusíte sa starať o nič iné, len o svoju prácu.“ V momente ako povedal, vy však nikoho

nemáte, ma zamrazilo. Vážne nikoho nemám. Som sám ako kôl v plote. Mojou radosťou je iba práca. Žil som sám a žijem sám. Znamená to,

že nemám budúcnosť? Že nebudem mať deti, milujúcu manželku, ktorá ma bude každý deň doma vyčkávať, pokiaľ prídem z práce? V ten deň som bol cestou domov celý čas zamyslený. Dokonca som nevnímal, kadial' kráčam a vrazil som do ženy, ktorá čakala na kraji cesty na taxik. „Čo

ste slepý?!“ zvraskla na mňa a nastúpila do auta. Áno, asi som slepý, keď som si doteraz nevšimol, ako vlastne žijem. Len tak, povrchne a sám. Musel mi to povedať môj šéf, aby som to zistil. Som to ja ale hlupák! Otvoril som dvere a hodil veci na zem. Z chladničky som si vybral zmrazený polotovár

a sadol som si za veľký stôl, ktorý bol prázdny. Sedel som za ním iba ja a rozmravený dínsky guľáš. V ten večer sa vo mne asi niečo zlomilo. Alebo...sa niečo roztopilo v mojom srdci?

Od tohto dňa som sa začal zaujímať aj o iné hodnoty ako o prácu. Ozval som sa starým kamarátom a občas sme si niekam vyrazili. „Bol si odcestovaný, že si sa tak dlho neozýval?“ pýtali sa ma. No ja som vždy iba pokýval hlavou. Celý ten čas po vysokej škole som býval v tom istom meste ako oni, len som bol príliš unášaný pracovnými povinnosťami. Nežil som s nikým, iba s prácou. Tá sa stala mojím jediným priateľom.

Roky, týždne a dni ubiehali ako voda. Jeden deň sa mi až neskutočne darilo a deň na to som mal pocit, akoby ma pri narodení prekliala nejaká zlá sudička. Nemôžem však

tvrdiť, že som žil zle. Práve naopak. V práci sa mi ako vždy darilo a dopredu sa posunul aj môj osobný život. Našiel som si priateľku, ktorá sa neskôr stala mojou celoživotnou láskou a partnerkou. Je ňou až dodnes a máme spolu tri krásne deti, no nechcem predbiehať.

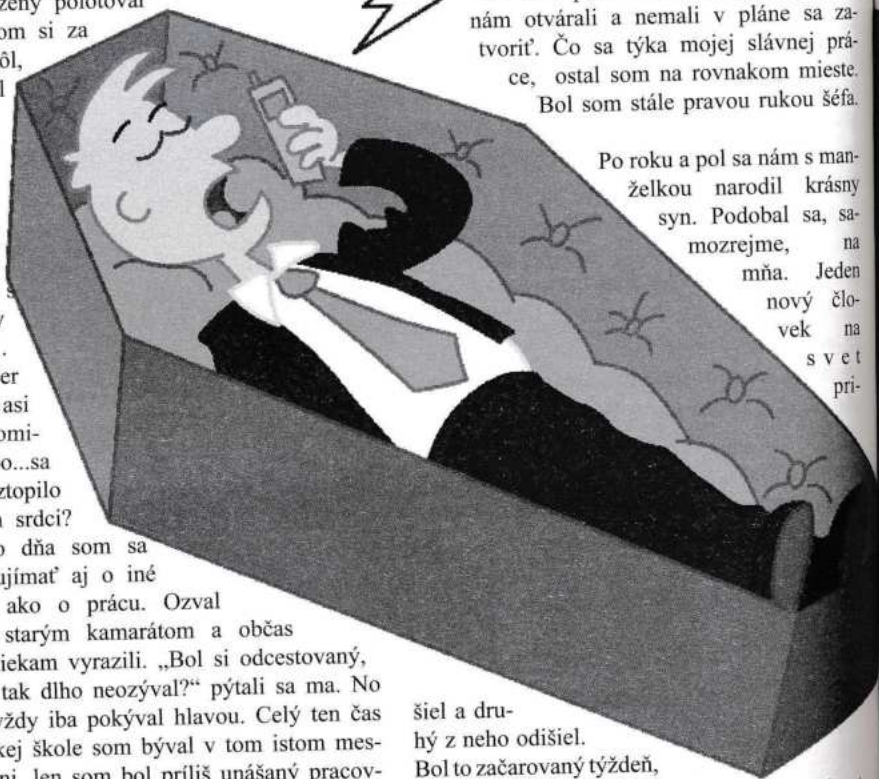
BOB! THERE'S A PROBLEM AT WORK!

Zili sme si šťastne, peniaze sme si odkladali a začali sme už premýšľať nad potomkom. Všetky dvere sa nám otvárali a nemali v pláne sa zatvoriť. Čo sa týka mojej slávnej práce, ostal som na rovnakom mieste.

Bol som stále pravou rukou šéfa.

Po roku a pol sa nám s manželkou narodil krásny syn. Podobal sa, samozrejme, na mňa. Jeden nový človek na svet pri-

šiel a druhý z neho odišiel.

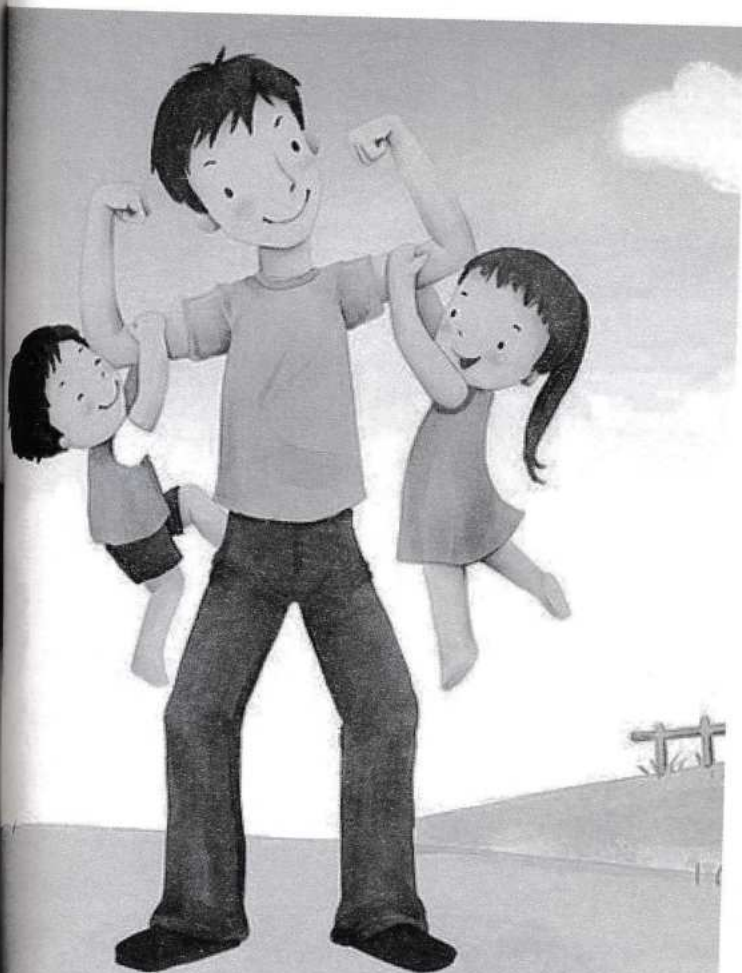
Bol to začarovaný týždeň, plný nečakaných udalostí. Zomrel mi šéf. Polícia vyhlásila, že to bola nešťastná náhoda. Vychádzal práve z budovy firmy a bol strašne rozzúrený. Jeden z jeho zákazníkov mu zrušil objednávku deň pred podpísaním zmluvy. Jeho rozhorčenie bolo na mieste, no na tom správnom mieste nebol on. Popri rýchlejšej chôdzi a bezhlav-

mu počínaniu si vôbec nevšimol, že sa naňho po ceste rúti auto. Skončil pod kolesami a vyhasol tak aj jeho život. Pár týždňov bola firma bez riadenia.

Bola to možno náhoda, možno osud, no zosnulý šéf určil vo svojej poslednej vôli za dediča firmy mňa. Ja som mal po ňom prevziať vedenie. Pýtal som sa prečo? Prečo práve ja? A odpoveď som sa aj dočkal... Jednoducho, on nemal nikoho iného, komu by svoju firmu mohol zanechať. Bol som jeho jedinou blízkou osobou. Spomenul som si práve na manželku a synčeka.

Tu sa už pomaly dostávam k súčasnosti. Stával sa zo mňa stále väčší a väčší šéf. Bol som na zamestnancov tvrdý a neoblomný. K môjmu menu s titulom pridali ešte prívlastok, krutý. Áno, bol som taký, no inak by si každý robil čo chce, práca by nešla tak dobre, bolo by málo objednávok, zmluvy by sa váľali po zemi, klienti by utekali a celá firma, ktorá sa mi náhodne ocitla v rukách, by padla ako domček postavený z karát. Jedna vec ma však trápila zo všetkého najviac. Trápil som sa, no nič som s tým nerobil. História sa začala opakovať.

Tvrdo som pracoval, aby som pohodlne uživil rodinu. Práca ma znova pohlcovala a začal som zanedbávať to, čo som získal. Ľudí, ktorí ma doma vyčkávali, kým sa nevrátim domov z práce. Víkendy som musel často tráviť s klientmi a venovať sa im, miesto toho, aby som deti a manželku vzal ku rieke na prechádzku či do mesta na kopček zmrzliny. Dostal som práve skvelú ponuku. Tento „kšeft“ by firme vyniesol peknú kopu peňazí, no musel by som vycestovať do zahraničia a nejaký čas tam aj ostať. Bol to obrovský projekt a na ten bolo treba viac ako jeden mesiac. Vziať ho, nevziať? Ro-

zhodoval som sa a s týmto nerozhodným pocitom som sa vracal domov. Ak by som to vzal, tak by to znamenalo na dlhší čas odísť od rodiny, a to by už bolo priveľa. No na druhej strane by som manželke mohol kúpiť ďalšie krásne auto, vziať rodinu v lete na luxusnú dovolenku. „Tak čo mám robiť?!“ zakričal som uprostred cesty. „Buum!! Tresk!“ Čo sa stalo po tomto náraze vám neopíšem, pretože som upadol do bezvedomia. Zobudil som sa až v nemocnici. Stála pri mne moja manželka a utierala si slzy. Bol som ešte stále otrasený, no tomuto pohľadu som rozumel. Stalo sa niečo veľmi,

veľmi zlé. Ochrnul som od pása dole.

Bum! Zabuchli sa za mnou dvere. Odteraz sa mojím dopravným prostriedkom stal vozíček. Do práce som chodiť nemohol. A o tom veľkom projekte už bolo rozhodnuté. Nič sa konať nebude. Ostávam doma. Teda, nič iné mi ani neostáva. Tak ako som povedal, jedny dvere sa za mnou zabuchli v momente, keď som sa dozvedel, že som prišiel o cit v nohách. Avšak druhé dvere sa mi otvorili. Boli to dvere môjho vlastného

domu. Začal som sa hrať s deťmi, ako mi to len vozíček dovoľoval. Jedli sme spolu každý večer za veľkým stolom, ktorý už nebol prázdny. Jedli sme teplú a čerstvo uvarenú večeru. Presný opak mojej minulosti. Mal som konečne čas povedať svojej manželke, aká je krásna a pobožkať ju.

Našiel som konečne tie správne dvere. Dvere, na ktorých bolo napísané: „Za týmito dverami je čas na lásku, rodinu a priateľov... Skús ich otvoriť a nebudeš ľutovať.“

Nesmieš sa báť...

Po piesku kráčam bosou nohou,
A preskakujem míny.
S krídlami mojich snov
Sa pretláčam cez prales závisti a viny.
Nemôžeš sa báť, stále musíš stáť
Nohami pevne na zemi.
Nesmieš sa báť a ísť až na hranice
Svojich síl...
Keď padneš v prach
Ja pomôžem ti vstať.
Ak budeš tvrdo spať
Ja ochránim ťa zas.
Zmysel musíš hľadať aj v najtajnejších snoch
Buď vždy len tým, ako stvorený si bol.

Skutočnosť

V plesových šatách sa prechádzam po námestí zo zlata.

Som odetá v hodvábe a túžbe
po splnení si svojho sna.

Krásne strieborné náušnice sa dotýkajú mojich ramien
a vlasy zatočené ako najjemnejšia špirála mi siahajú po pás.

Kráčam ďalej po chodníku vystlanom lupeňmi z ruží
a sviečky poslušne vydávajú
tie najžiarivejšie plamienky
do chladného vzduchu.

V diaľke vidím siluetu mladého muža,
môjho princa..

Podíde ku mne a zahalí ma do tepla vrúcneho objatia.
A práve teraz sa môj sen
stáva skutočnosťou...

OKAMIH ŽIVOTA

More šumí ako najlepší orchester sveta,
ktorého dirigentom je vietor.
Slnečné lúče sa ľahko dotýkajú
a odrážajú od hladiny mora.
V diaľke to pripomína zabudnutý strieborný poklad.
Piesok ako najjemnejšia pavučina
hladí zničené a zoderaté nohy.
Jeho teplo sa vlieva do celého môjho tela.
Silné a nemilosrdné vlny
narážajú do vysokých skalných útesov.
Sadla som si do vysokej
a zoschnutej trávy na úbočí.
Nechávam vetru pohrávať sa s mojimi vlasmi.
Pozerám do diaľky na šíre more
a ďakujem Bohu práve za tento okamih života.

Iba Sen

Mäkučký sneh padá na zmrznuté a skrehnuté listy
stromov,
plačlivý sen opäť zosadá na moje opuchnuté viečka
sť a železná perina.

Pomaly sa vpíjam do farieb iného sveta.
Ľudstvo a médiá ma opäť zožierajú a nedajú mi
spávať.

Hlasy a škodoradosný smiech sa ozývajú z každej
strany,

dunia mi v hlave ako rozladený klavír.

Kráčam sama po prázdnej ulici,
nik mi nebeží na pomoc!

Všetci priatelia stoja za oknami
a lepia svoje nosy na sklá.

Hľadám v slepých uličkách,
v tajných bludiskách,

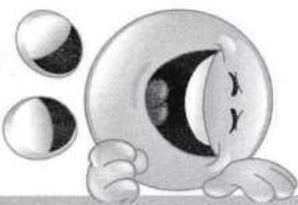
v nekonečnej aleji bez svetla a nádeje...

Kráčam, hľadám, kráčam...

Zrazu mi ktosi podal ruku
a vytiahol ma zo strašného sna.

Otvorila som svoje zoslabnuté oči
a zočila tvár mojej mamy,

ktorá ma držala za ruku a šepkala do ucha:
„Bol to sen, iba sen ...“

Gardošiny

p.uč. Čurilová na CH: „Táto učebňa je ako staničný bufet 4. cenovej skupiny bez obsluhy.“

p.uč. M. Čižmarová na tému neposlušné deti treba tvrdo vychovávať: „Hospodínova ruka sa vysunula...“

Katka mala na hodine geografie prezentáciu o festivaloch na Slovensku: príklady festivalov: BAŽANT
V POHODE

Hodina M, p.uč Guteková: „Zopakujeme si exponenciálne rovnice.“

Miky: „Tak a jak mám teraz zložiť zošit z popola?“

Svrčina: „Nechápem od nadpisu Geometrická postupnosť.“

Dávid: „Ja od nadpisu Vitajte v 3.ročníku.“

Miky: „To si na tom ešte dobre.“

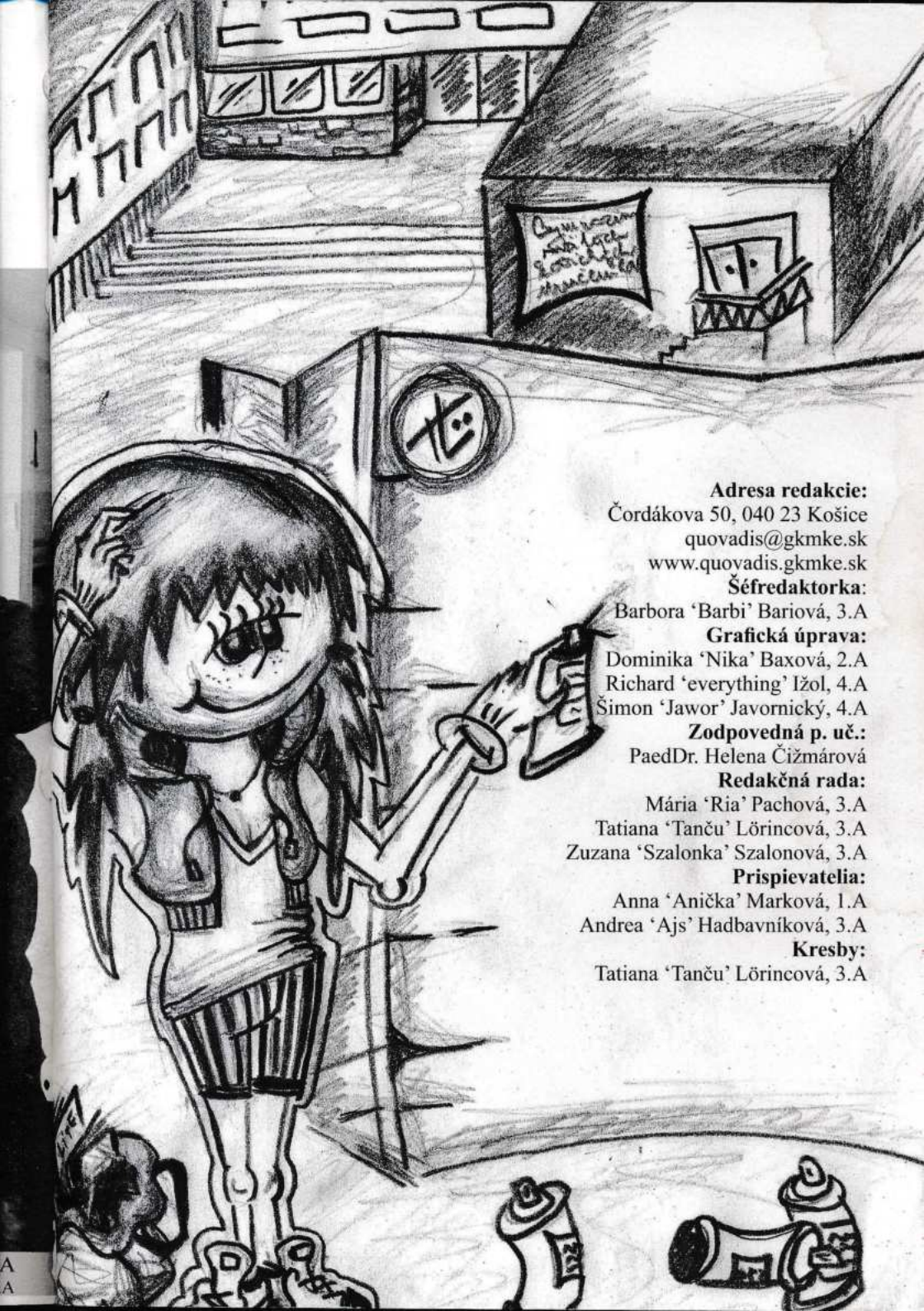
Dávid: „Rozmýšľal som čo ja tu robím.“

Svrčina: „Tú dilemu som už aj ja s kňazom na spovedi riešil.“

Mrda: „Ani rozhrešenie nedostal.“

Miky: „My máme v Ždani pijaka, čo sa volá Laser. 2 týždne nepije a aj tak je spitý.“

Adresa redakcie:

Čordákova 50, 040 23 Košice
quovadis@gkmke.sk
www.quovadis.gkmke.sk

Šéfredaktorka:

Barbora 'Barbi' Bariová, 3.A

Grafická úprava:

Dominika 'Nika' Baxová, 2.A
Richard 'everything' Ižol, 4.A
Šimon 'Jawor' Javornický, 4.A

Zodpovedná p. uč.:

PaedDr. Helena Čižmarová

Redakčná rada:

Mária 'Ria' Pachová, 3.A
Tatiana 'Tanču' Lörincová, 3.A
Zuzana 'Szalonka' Szalonová, 3.A

Prispievatelia:

Anna 'Anička' Marková, 1.A
Andrea 'Ajs' Hadbavníková, 3.A

Kresby:

Tatiana 'Tanču' Lörincová, 3.A

